

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec



Číslo 11/2023

Prosinec 2023

Rozdávat máme dobrotu srdce

Svatý Mikuláš byl biskup s ušlechtilým srdcem. Patří mezi nejpoblíbenější světce, kterého znají a milují všichni, ať děti nebo dospělí.

Při jedné liturgické slavnosti v Žilině, které předsedal tamní otec biskup, se liturgický průvod vydal z fary do katedrály Nejsvětější Trojice, přičemž ho sledovalo několik kolemstojících. Malý chlapec při pohledu na otce biskupa říká: „Mami, Mikuláš!“ Kněží se pousmáli. Možná chlapec poprvé viděl na vlastní oči biskupa a podle berly v ruce a mitry na hlavě usoudil, že vidí svatého Mikuláše. U dětí postava světce vykouzlí radost a dospělým se vynoří vzpomínka z dětství na vyčištěné kozačky nebo boty v okně. Svátý Mikuláš vyjadřuje na jedné straně důstojnost i vážnost a na straně druhé dobrotu i štědrost. Ve východní církvi se považuje za jednoho z největších světců.



U dětí postava světce vykouzlí radost a dospělým se vynoří vzpomínka z dětství na vyčištěné kozačky nebo boty v okně. Svátý Mikuláš vyjadřuje na jedné straně důstojnost i vážnost a na straně druhé dobrotu i štědrost. Ve východní církvi se považuje za jednoho z největších světců.

Dětství a mládí

Z historického pohledu o životě sv. Mikuláše nemáme mnoho přesných informací a faktů. Jeho život je opředen mnoha legendami, ale i ty mají svou výpovědní hodnotu. Datum jeho narození přesně nevíme. Udává se v rozpětí let 250 až 272, ve městě Patara, na jižním pobřeží Malé Asie, v dnešním Turecku. Jeho rodiče byli křesťané. Otec Eufemius byl bohatým mužem, mimořádně zbožným

a milosrdným a matka Anna byla prý sestra bývalého arcibiskupa. Jelikož už dlouho žili v manželství a nemohli mít děti, velmi se radovali z jeho narození. Boží požehnání bylo pro ně velkým štěstím a radostí. Podle některých životopisců, například otce Ciryho, sám nebeský posel jim oznámil šťastnou novinu a dal jim současně vědět, že dítěti mají dát jméno Mikuláš, což znamená „vítězství lidu“. Životopisci říkají, že už od mládí bylo v něm vidět něco zvláštního. Je to i pochopitelné, vždyť žil mezi pohanskými chlapci, od kterých se lišil upřímnou zbožností a skromností. Úsměvem si podmaňoval mladé duše, vyhledával je a přiváděl na cestu zbožnosti a čistého života. To samé dělal i jako dospělý. Právě z tohoto důvodu dostal titul miláčka a ochránce dětí. Pověst o jeho ctnostném životě budila pozornost duchovenstva a bylo přáním všech, aby se stal knězem. Rodiče se postarali o jeho dobrou výchovu a vzdělání, aby byl na tuto cestu připraven. S radostí četl Písmo svaté a jiné náboženské knihy. Duchovní stav považoval za nevyšlovné vyznamenání.

Legandy

Po smrti rodičů Mikuláš potají rozdával chudým zděděný majetek. Nepokládal se v duchu evangelia za majitele hmotných dober, nýbrž jen za správce. Udělo-



val almužny, pomáhal hladovějícím. Když se dozvěděl, že jeden otec – šlechtic je ve velké bídě a chce proto zaprodat nevinnost svých dcer, v noci hodil oknem chudákovi tři značné sumy peněz, které otci umožnily dát dcerám slušné věno a dobře je provdat. Lidé nakonec odhalili velkodušného dobrodince. Aby uprchl před lidskou slávou, odešel do Svaté země. Na zpáteční cestě si ho věřící z města Myra zvolili svým biskupem. I jako biskup zůstal Mikuláš věrný své štědrosti. Podporoval potřebné a za-

stával se nevinně pronásledovaných. Některé životopisy říkají, jak svatý biskup dosáhl osvobození tří nevinně k smrti odsouzených důstojníků, jak zachránil ztroskotané námořníky, jak odvrátil od svého města hlad, ba dokonce jak vzkřísil zabité kleriky.

Pohnuté časy pronásledování Církve

Za Diokleciánova pronásledování ho uvěznil a později poslali do vyhnanství. Někteří životopisci se domnívají, že to bylo na Krymu. V roce 311 vydal císař

Galerius dekret, kterým bylo zastaveno kruté pronásledování křesťanů. Velká většina pronásledovaných dostala svobodu, ale všichni křesťané byli vysvobozeni ze žalářů až v roce 313, kdy císař Konstantin, po vítězné bitvě u mostu Milvio, vydal spolu s Licíniem Milánský edikt. Církev dostala svobodu a mohla veřejně působit, stavět chrámy a rozvíjet svou blahodárnou činnost ke spáse nesmrtelných duší. I sv. Mikuláš se mohl vrátit do svého biskupského sídla. Po sjednocení Římské říše byl v roce 325 svolán první církevní sněm do Niceje. Jeho cílem především bylo teologicky vyvrátit Áriovo učení a obhájit rovnost tří božských osob. Přestože nemáme výslovné zprávy, mnozí se domnívají, že i sv. Mikuláš se zúčastnil tohoto církevního koncilu. Usuzují to i z toho, že světec se znázorňuje se třemi zlatými koulemi, které mají symbolizovat tři božské osoby. Byl velkým obhájcem důstojnosti Bohorodičky proti Áriovi, který tvrdil, že Panna Maria neporodila Bohočlověka, ale jen člověka.

Když ve Frýgii vypukla vzpoura, jejíž kořeny přerostly i do města Myry, sv. Mikuláš vystavil nebezpečí vlastní život a šel k veliteli císařského vojska a k představeným města. Nabídl podmínky usmíření a přivedl do souladu obě strany. Toto počínání nebylo na pokoření ani velitelů císařského vojska, ani představitelů samého města. Iloval své bližní jako sebe sama a nepřátele se snažil milovat v duchu evangelia.

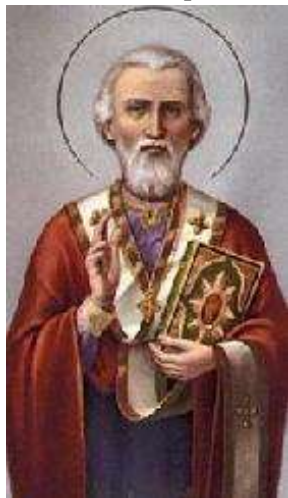
Navzdory vši opatrnosti a výhradám je třeba jednoznačně říci, že v postavě myrského biskupa muselo jít o výjimečnou osobnost, která vyvolala neobvyklou pozornost a úctu. Svatý Mikuláš zemřel někdy mezi lety 345-352. Pohřbili ho v myrském chrámu, kde byly jeho tělesné ostatky až do roku 1087. Tehdy je ukořistila zvláštní výprava z jihoitalského přístavního města Bari, která je přivezla do svého města. Tam vystavili světci nový chrám sv. Mikuláše a uložili do něj jeho tělesné ostatky. Od té doby se sv. Mikuláš z Myry nazývá také sv. Mikuláš z Bari.

Hned po smrti úcta k němu pronikla všechny vrstvy obyvatelstva. Stavěli pomníky, kaple, ba i chrámy na jeho počest. Na Východě se vážnost sv. Mikuláše rozšířila zvláště v 6. století, kdy císař Justinián dal postavit k jeho úctě chrám, který v 9. století nádherně ozdobil císař Bazilius. Na Západě se tomuto světci dostalo cti prostřednictvím italořeckých církevních obcí a úcta vzrostla po přenesení jeho tělesných ostatků do italského města Bari.

Liturgická vzpomínka sv. Mikuláše

Památka jeho smrti a narození pro nebe se v Katolické církvi slaví 6. prosince.

I nyní během Adventu putují tisíce věřících k jeho hrobu, kde dosahují vyslyšení a jsou svědky i zázraků divotvůrce. Bari zavádí druhý svátek sv. Mikuláše (kromě 6. prosince) – svátek přenesení svatých ostatků. Někteří tvrdí, že kultem sv. Mikuláše v Bari začal zlatý věk úcty k tomuto světcovi. Odtud se šířila jeho známost na všechny světové strany. Zejména tehdy, když se zavedla vzpomínka mešním formulářem v Latinské církvi; a také různými zvyky. V Uhersku se slavila jeho památka v prvních staletích tamního křesťanství. Od roku 1092 se stal 6. prosinec svátkem pro celé Uhersko. O něco později to udělaly i ostatní země. V Německu koncem 12. století a v Anglii začátkem 13. století. U Rusů byl zaveden nezávisle na řecké – cařihradské správě již roku 1091. Od té doby je i u nich jedním z nejpobulárnějších světců, o čemž svědčí mnozí spisovatelé, jako například Lev Nikolajevič Tolstoj a jiní.



Svatý Mikuláš se více zapsal dobročinností do lidských srdcí než do knih. Proto je jeho úcta rozšířena po celém světě. Na Slovensku bylo v roce 2008 zasvěceno 139 kostelů a kaplí sv. Mikulášovi. U nás v České republice je 114 chrámů zasvěcených k jeho ctí. Ve Východní církvi jeho obraz nechybí na žádném ikonostasu v chrámu.

Odkaz sv. Mikuláše

Na závěr zmíním slova sv. Matky Terezy: „Ano, mám mnoho lidských slabostí, mnoho lidských béd. Ale on se sklání, slouží si námi – tebou a mnou, abychom byli jeho láskou a soucitem ve světě navzdory našim hříchům, navzdory našim bídám a chybám. Závisí na nás, když miluje svět a ukazuje mu, jak moc ho miluje. Pokud se příliš zabýváme sami sebou, nezbude nám čas pro druhé.“ Tato svatá žena z Kalkaty potlačila vlastní já, vlastní ego a celá se dala do služby pro nejobozejší. Skrze ni zazářil sám Pán Bůh v její dobrotě a soucitu. Podobně i sv. Mikuláš, který se zapsal do dějin Církve i světa svou štedrostí a dobrotou, biskup se šlechetným srdcem, který umí vykouzlit úsměv na tvářích malých i velkých, rozdává dárky, přitom on sám je jedním velkým darem, obraťme se s velkou důvěrou ke sv. Mikuláši a poprosme o dobrotu srdce, kterou tak



potřebuje každý z nás, aby svět kolem nás byl lepší a lidi a navzájem laskavější a tolerantnější. Ať i my svou dobrotou a štědrostí svědčíme o Bohu, který jediný je pramen všeho dobra.

Říká se, že šaty dělají člověka. Oblečme si mikulášský šat, jak o tom píše svatý apoštol Pavel v Listě Kolosanům, podle něj nás má poznat dnešní svět: „*Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.*“ (Kol 3,12-15).

(podle KN)

Přijde Kristus, Spasitel náš, cestu mu připravme

Dlouhé zimní večery, neopakovatelná atmosféra Adventu, rorátní mše svaté vyvolávající vzpomínky na dětství a biblická čtení zdůrazňující téma příchodu (latinsky adventus). Všechno nás podněcuje k tomu, abychom se pohnuli na duchovní cestě dál a dobře se připravili na Vánoce.

Všichni narážíme na notoricky známé potíže: takzvaný nedostatek času a naše nedostatky v morální oblasti. Dáme se tím odradit? Toužíme-li po větší hloubce, doceňme a aktivizujme v Adventu alespoň to, co už máme a kým jsme.



Dva příchody, plus třetí

Pokud se dozvíte, že vás návštěvou poctí někdo výjimečný, možná někdo zdaleka nebo když v rodině čekáte narození nového člověka, tak intenzivní příprava ozvláštňuje váš všední život. Láska a úcta k dané osobě vás nenechají nečinné. Je skvělé, když se Advent stane takovou přípravou na příchod někoho výjimečného. Pastorační moudrost Církve a evangelium 1. adventní neděle (srov. Mt 24,37-44) nás vedou k angažované přípravě na definitivní a rozhodující příchod Ježíše na konci časů, kdy se dostaví jako Soudce i jako náš bratr a nejlepší přítel. To nás mobilizuje k aktivní bedlivosti a efektivní lásce. Evangelium 2. a 3. adventní neděle nám přibližuje křest pokání Jana Křtitele (srov. Mt 3,1-12) a Janův morální profil (Mt 11,2-11), abychom se kajícím a pravdivě připravili na oslavu dějinného příchodu Ježíše slaveného na Vánoce. Události, které předcházely jeho narození v Betlémě, evokuje evangelium 4. adventní neděle (srov. Mt 1,18-24). Díky Adventu a Vánocům poznáváme, že Ježíšovo vtělení a narození jsou zářivým důkazem, jak Bůh člověka neustále hledal a toto hledání vrcholilo právě v narození Ježíše. V Ježíši přichází Bůh v největší možné blízkosti k člověku – bere na sebe lidskost, aby člověka „našel“, přijal ho za svého. Mezi dějinným příchodem Ježíše před více jak 2000 lety a netušeným druhým příchodem Pána na konci dějin je tady ještě aktuální přicházení Ježíše do našeho žití. Ačkoli jsme Krista již ve křtu přijali, nebyla to jednorázová či statická věc. Život s Ježíšem je kráčením a dynamickým procesem. Pavel to vystihl skrze metaforu oděvu: „Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli“ (Gal 3,27), ale také povzbuzuje: „oblečte se v Pána Ježíše Krista“ (Řím 13,14). Tedy znovu a opět má do našeho života vstupovat a zahalovat nás oslavený Ježíš.

Tři vlité dispozice jako startéry proměny

Často, když se na něco velkého připravujeme nebo se pokoušíme měnit k lepšímu, usilujeme o to pouze my sami a vůbec nás netrápí, že řešení naší morální nedostatečnosti a změny je skryto v oblasti kvality toho, co už máme, v oblasti naší víry, naděje a lásky a jejich růstu. Dar těchto vlitých božských ctností, které nám Bůh daroval při křtu, si však nepředstavujeme jako nalití věci do hlavy „norimberskou nálevkou“. Tak se označovala „zázračná“ metoda učence George Harsdörfera z Norimberku, když chtěl člověku za šest hodin nalít do hlavy informace o německém básnickém umění a rýmování. Tři božské ctnosti jsou stále schopnosti duše, a přestože jsou darem od Boha, nemohou bez nás fungovat a ani naše křesťanství bez nich neobstojí. Všechny tři dispozice jsou zaměře-

ny na Boha, proto jsou božské, ale jejich vedlejším účinkem je vyvážený vztah k sobě, k jiným a ke stvoření. Potvrzuje se výrok sv. Augustina: „Když je Bůh na prvním místě, všechno ostatní je na správném místě.“

Víra jako osobní setkání

Křesťanská víra není o setkání s ideou nebo náročnou morálkou a pěknou tradicí. Není ani o nějakých příjemných pocitech z podvědomí v zátěžových situacích.

V první řadě jde v ní o setkání s živou osobou Ježíše Krista. Já křesťan nejsem ten lepší, který se liší od druhých vyšší morální kvalitou, ale odlišuji se ucednictvím, když kráčím za Ježíšem. Tato exkluzivní volba se následně odrazí v mém životě jako jasná hodnotová orientace a životní jistota. Naši víru v Adventu i svátkem Neposkvrněného početí Panny Marie inspiruje příklad Ježíšovy matky.



V Panně Marii se setká nebe a země, Boží obdarování: „Moc Nejvyššího tě zastíní“ (Lk 1, 35) a lidská odpověď víry: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1, 38). Právě božsko-lidské setkání je zdrojem plodnosti, pramenem nového života. Tak jsme o tom možná nepřemýšleli, ale nebojme se jinak hledět na známé věci. Tehdy naše víra bude přinášet „dospělé“ odpovědi na otázky dospělých a nezůstane na „dětské“ úrovni.

Kotva naděje a Bible pro malé a velké

Naše naděje není o tom, jak se okřídlené říká „vše dobře dopadne“ a „vše špatné je k něčemu dobré“. Výroky sice mají něco do sebe, ale jsou to polopravdy někdy vzdálené od křesťanské naděje. Adventní první čtení, zejména od proroka Adventu Izaiáše, Shakespeara mezi proroky, nás nenechávají na pochybách, že naděje spočívá především v naplnění Božích příslibů a v uskutečnění toho, co Bůh slíbil. Nebesa v osobě Ježíše Krista zarosila spravedlnost a země vydala spásu! (srov. Rorate caeli v Iz 45,8). Naše naděje je, že Bůh bude „mít ve všem navrch“. Ale stojím vůbec o to? Víím o nějakých Božích zaslíbeních platných i pro mě? Jaký mám svůj obraz Boha? Je pro mě Otcem, nebo tím, který mi překáží v získání, o co mi v životě nejvíc jde? Papež František v prosinci 2016 řekl trefně o naději: „Dobře si zapamatujme toto: Naše vlastní jistoty nás

nespasí. Jediná jistota, která nás spasí, je jistota naděje v Boha, ta nás spasí, ta je mocná, a ta nám dává v životě kráčet s radostí, s vůlí konat dobro, s vůlí stát



se šťastnými po celou věčnost. Nepatrní lidé a pastýři, ti naopak důvěřují Bohu, doufají v něho a radují se, když v dítěti Ježíši rozpoznají znamení označené anděly (srov. Lk 2,12).“

Bůh je věrný svým příslibům a poznat ho opravdově, ne jednostranně nám účinně pomáhá Boží slovo. Bible má potenciál nás kultivovat ve všech směrech a zkulturnuje i naše okolí, dokonce i tehdy, když

se nám zdá, že všechno jde jakoby do zkázy. Pokud budeme u adventního věnce otvírat Písmo svaté a ozvláštňovat jím své modlitby zejména v rodinách s dětmi, ujistíme se, že toto Slovo je svěží a přiměřené pro malé i velké. Zejména pokud nám jím zahoří srdce. Přecházejte si krátký úryvek z Nového nebo ze Starého zákona, ptát se na jeho význam, ale i odkaz pro nás může být neodolatelná až mystická aktivita. Neděsme se toho, ale nechme komunikovat Boha a také sebe navzájem o tématech Božího slova. Děti jistě nezapomenou na taková adventní setkání, která jim připraví rodiče a budou je chtít zažít i jindy.

Láska – záležitost nejvyšší důležitosti

Láska, ta charakterizuje nejvyšší možnost člověka. Bůh sám je láska (srov. 1 Jan 4,8-16). Zároveň je však toto slovo velmi zprofanováno. Co s tím? Romano Guardini říká: „Láska je aktivní starost o růst druhého.“ Ježíš ukazuje, že jeho láska je absolutní ano vůči Bohu a absolutní ano vůči člověku. Láska není rozplýváním se ve sladkých emocích, ani nasládlá opona, abychom ji zakryli něco nepříjemného. V Bibli je láska věcí srdce, tedy centra lidské osoby, orgánu myšlení a rozhodování. Pro lásku se dá tedy rozhodnout, pro sympatii ne. Apoštol Pavel nám trefně říká: “ Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5, 5). Jan Křtitel v evangeliu 2. adventní neděle ohlásí, že právě Ježíš křtí Duchem Svatým a ohněm. Duch jeho lásky je jako oheň, který člověka zapálí a očistí. Ježíš přinesl tento oheň lásky a přál si jen to, aby už hořel.

Dnes, když se mění vize a důrazy v Církvi, láska jako jediná přesvědčí tento svět. Ne podrážděnost zatrpklých křesťanů, kteří se uzavírají do svého ghetta, ale chytrá a odvážná láska (*caritas discreta*), která se nebojí kříže. Ten se objeví,

jakmile zaujmeme postoj skutečné víry podobný Ježíšovu. Jedná se o kříž vyrůstající z našeho postoje vůči světu. Jaký má být tento postoj? Existence křesťana není rozhodnutím se pro tento svět ani proti němu, ale rozhodnutím se pro pravého vládce světa, který je z velké části obsazen vládcem nepravým. Je to rozhodnutí se pro Boha, pro dobro a pravdu proti nenávisti a lži. Když dnes křesťan moudře a trpělivě zastává Boží zájmy, je pro mnohé lidi v mnoha věcech cizím. Bude to odcizení, které si nevybral, ale přesto lidi i svět bude vidět nejen jako Boží stvoření, ale snaží se je milovat láskou, která se podobá té Boží a která, jak víme, byla ukřižována. Autentický křesťanský postoj ke světu je Ježíšův. Je to vztah lásky, která se rozdává, ale nevymění svět za Otce. Není to lehký vzor, ale je neoptimálnější a životaschopný. Je to láska, při níž obrazně i doslovně teče krev (Maximilián Kolbe, Oscar Romero, Matka Tereza), kdy se člověk dává bez náhrady a pozemské odměny. Je to cesta, na které nezažijeme zklamání, protože naplňuje náš život. Tato láska je činorodá. Dovolme, aby nám nezištná láska k Bohu a k druhým zkrášlila srdce, vždyť právě ona dá našim rukám odvalu. Ruce budou více solidární a přející.

Musíme nebo se potřebujeme modlit?

Hluběji žitá víra, naděje a láska nás jistě pohnou k hlubší modlitbě. Modlitba je posilovnou tužeb a navazováním vztahu k Ježíšovi. Nebude to pro nás už jen jedna z povinností, na kterou stejně nemáme čas. Tvrzení, že práce je naší nejlepší modlitbou, nechme dravým kapitalistům! Jak láska, tak i modlitba potřebuje čas. Jednou se žáci ptali mnicha Agatona, která činnost a ctnost je nejtěžší. Odpověděl: „Nezlobte se, ale zdá se mi, že nic není tak náročné jako modlitba. Protože kdykoli se začne člověk modlit, nepřátelé se mu snaží v tom zabránit, neboť vědí, že mu uškodí tím, že ho odvedou od modlitby.“



Brát vážně modlitbu znamená věnovat jí potřebný čas. Každá aktivita, ve které chceme být kompetentní, vyžaduje cvik. Toužíme-li růst v modlitbě, je třeba se v ní cvičit. Jak toho dosáhnout při našem rychlém životním stylu? Pomáhá zde důkladná periodicita. Den začněme krátkou modlitbou a večer jí věnujme více času: děkujeme v ní, prosíme, chvalme i odprošujeme. O modlitbu a její kvalitu musíme neustále zápat a nemodleme

se jen tehdy, když se nám zachce. Pavel v kontextu očekávání Pána nadsazeně říká: „Ustavičně se radujte! Bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,16-17). Dá se to, pokud modlitbu chápeme jako uskutečňování stálého a věrného vztahu k Bohu.

Jak potěším nejen zpovědníka?

Možná se před vánoční svatou zpovědí zeptám: Budu někdy lepší? Optimista doufá, že ano, pesimista se obává, že se to povede. Jak poznám, že jsem lepší?



Asi ne, když si to říkám já sám nebo mi to řeknou jiní. V konečném důsledku nejde o to, abych byl lepší, ale více Boží. Krok za krokem, navzdory svým chybám a povahovým sklonům. Být Boží není přelud ani pýcha. Když jsme na Boží obraz, máme schopnost Bohu se podobat, vždyť stále platí:

Buďte dokonalí, milosrdní, svatí! (srov. Mt 5,48; Lk 6,36; 1 Petr 1,16). Již od křtu jsme Boží děti a v tomto světě jimi máme také být. Svátost smíření by neměla být pro nás svátostí „polepšení“, ani ponížení, ani zkouškou paměti, ale svátostí víry ve velkou uzdravující Boží moc, se kterou se setkáme. Je to nástroj Boží lásky a cesta k pravdě o mně samotném, že k plnosti života potřebuji Boha. Tato pokora mě jistě povede ze srdce odpouštět i druhým. Přátelé, přeji a vyprošuji vám, abyste v letošním Adventu zhluboka dýchali vírou, nadějí a láskou!

(podle KN)

Nastýlání slámy malých lidských snažení

Dříve než Maria vložila svého synka do jeslí, byly vystlány slámou. Než děťátko přijde pod srdce své mámy, její děloha je vystlaná, aby ho přijala. Co vložíme do jeslí svého srdce my, aby Emanuel neležel na tvrdém?

Svatá sláma

Není třeba spekulovat nad tím, co do svých jeslí vložit. Ta sláma malých lidských snažení je docela fajn. Možná se znovu zarazíme, tak jako pastýři, když

našli Dítě ležet pouze ve slámě. Je to dost dobré pro Boha? Ale On ví, že jsme ve „výkonech srdce“ často ubozí. Lepší je tedy čistá, voňavá sláma než nic. Nebo sláma znamená, že jsem dal, co jsem uměl nyní dát nejlépe. Ze srdce. Bůh nemá problém si lehnout do přirozenosti a upřímnosti každého z nás. Takové nastlané srdce nepíchá ani Dítě, protože právě v pokoře a jednoduchosti darování (se) dostává sláma posvátnost hodnou vložení Pomazaného do mého srdce, pojďme ji tedy ukládat... možná stéblo po stéble ...



Sláma touhy

Slovíčko touha se nám ze slovníku trošku ztratilo. Možná tím, že si rychle plníme sny, vše se dá proklíkat na internetu, objednat, vyplatit, přijde kurýr a hotovo. Ztratili jsme sílu touhy po něčem a někom, kdo by tak naplnil naše srdce, až by bolelo nedočkavostí po jeho skutečné přítomnosti. Ztratili jsme nejen vinou příliš brzkých vánočních reklam nádherné okouzlení srdce, které je nespokojené, dokud znovu neobejme, dokud znovu nevidí, neslyší, necítí milovaného. Přitom: všechno to, co stojí za to a čeho se nechceme vzdát, začalo – touhou.

A tak, abychom mohli vložit slámu touhy, je třeba se nám zeptat: Kdo je pro mě nenahraditelný v mém životě? Kdo mi tak chybí, že neumím být bez něj? Kdo je ten někdo s názvem *číslo 1*? Na tuto otázku odpovídej pravdivě. Neboť bez toho, aby sis řekl, že jedinou největší touhou tvého srdce je Bůh, nemůžeš nastlat slámu touhy po něm. A bez této slámy nemůžeš nastlat ani tu další – protože celé vystlání ztrácí smysl. Pokud je Bůh tím, kdo ti nejvíc chybí... tvoje první stébla slámy ať jsou právě stébla touhy po jeho blízkosti, po jednotě s ním... po tom, aby přišel a už neodcházel... Každá tichá modlitba volání „Veni, Domine!“ ve tvém srdci vkládá do tvých jeslí srdce voňavou slámu. Do takové si Bůh rád lehne, neboť je tam toužený, očekávaný, pozvaný a vítaný.

Sláma tajemství

Když jsme byli malí, tajemství bylo pro nás úžasné! Trošku strachu a trošku fantazie, trošku napětí a nedočkavosti, jak to bude, až... Odhalení byla nádherná a často přesahovala naše představy. Škoda, že jsme tajemství jako dospělí odsunuli stranou, protože všechno prý víme. Chceme příliš vstoupit do každého detailu, o všem rozhodovat, mít všechno pevně v rukou a být si jisti. Možná bychom někteří potřebovali spíše Boha pojišťováků než Boha překvapení. Ale

teď k nám chce přijít ležet do jeslí ten druhý, ten, který potřebuje přijít tajemně. Aníž bychom věděli, jak a kdy přesně přijde, co bude mít oblečené a kdo ho



bude doprovázet. Nepošle esemesku, že už je na cestě. Nezaklepe. Nerozsvítí. Chce vejít jen tak, aby nás překvapil. Pokud chceš nastlat slámu tajemství, dovol, aby Bůh řídil tvůj život... tvé plány... tvé dny... tvou práci, život, manželství a školu... ba i to, kde zaparkuješ a co budeš jíst, když na účtu máš do výplaty jen pár drobných. Pusť otěže. Přestaň vyžadovat co nejdetailnější informace o tom, co se bude v příštích pěti minutách, hodinách, dnech dít. Nechtěj mít

všechno pod palcem. Vložit slámu tajemství může jen ten, kdo plně důvěřuje Bohu. Potom se dočká překvapení, které by mu žádné dokonalé plánování nezaručilo. Nezapomeň: ani Josef s Marií neměli jinou možnost, a to byli pověřeni chránit Dítě. Do poslední chvíle nebylo jisté, kde se narodí – a přitom místo, které si Bůh tajemně vybral, se ukázalo překvapivě úžasné na šíření zvěsti, že Emanuel je už tady!

Sláma ticha

Pokud jsi nastlal, pokračuj ještě dál – Dítěti se musí ležet pohodlně. Teď nastal čas vložit do tvých jeslí slámu ticha. Víš vůbec ještě, co to je? Ticho je přesně to, když mlčíš (a přitom nikdo není uražený). Ticho je to, že je vypnutý počítač, mobil, televizor, rádio. Ticho je to, že nekontroluješ každou chvíli svůj facebookový profil a nepočítáš přibývání lajků. Ticho je to, že nejsi nervózní, protože tě nikdo už půlhodinu neoslovil nebo dokonce nepochválil. Ticho je prostor, kde si vychutnáš klid. (A ne proto, že ten otravný kolega už šel domů.) Ticho je, když spočineš bez běhání a vnímáš vše kolem, a ještě více své já, svou duši. Ticho je čas, kdy si uvědomuješ, že Bůh je tady. Slámu ticha je velmi obtížné vkládat. Ale je to ta jemnější vrstva slámy, která zaručí, že Očekávaného nebude nic nepřijemně tlačit. Zkus jí dát co nejvíc.

Sláma drobností

Ještě i Josef se sehnul, aby ze země posbíral drobné kousky slámy a rozsypal je nahoru dříve, než Maria položila zabalené Dítě do jesliček. Padaly a byly celé zlaté, něžné a voňavé. Přesně tak, jako všechny malé drobnosti, které nikdo

neuvidí, pouze Bůh. Ztrácejí se při mega projektech a úspěšných výkonech, které se oceňují jako *Čin roku* či *Křišťálové křídlo*. Ale právě tyto maličkosti, ta



drobná františkovská snažení dělají svět lepším místem k životu – a jesle tvého srdce tím nejlepším místem pro narozeného Krále. Umýt nádobí za manžela/manželku. Sednout si klidně k úkolům u trucu-jícího sedmáka. Potrápít se se zabláčenými botami, které se nikomu po túře nechce umýt – a s úsměvem je beze slova čisté položit do poličky. Uvařit kávu kolegům dříve, než o to poprosí a otevřít k nim krabici sušenek. Zastavit autem na krajnici a vzít do kostela spěchající paní ze třetí

ulice. Pěšky by to nestihla. Napsat povzbuzující esemesku těm, které jsi už dávno neviděl, nebo se dlouho neozvali. Jen tak. Zatelefonovat mámě. Usmát se na prodavačku v obchodě a poděkovat jí tak upřímně a nahlas, až se na chvíli u pokladny zastaví čas. Pochválit souseda za natřený plot. Vymyslet překvápko pro rodinu, která se zvedá z finančních potíží. Aniž by věděli, od koho to přišlo. Máš iks nápadů a možností. Jen se dobře podívej. Sláma drobností je rozházená tak hustě a všude, že nemáš šanci to nevidět. Můžeš jen...nechtít. Ale to už snad ne, jesle jsou skoro plné, už jen tuto vrstvu!

... a dříve, než položíš poslední stéblo, otevrou se dveře a někdo přijde...

(podle Slovo+)

Zahod'me pozlátko Vánoc a vrat'me se k podstatě

Oslovili jsme tři maminky, aby nám napsaly, případně i s tipy, jak tráví s rodinou adventní a vánoční čas. A víte, co je zajímavé? Všechny tři, přestože se osobně pravděpodobně neznají, se shodly na tom, že svátky lásky a pokoje jsou v dnešní době spíše soutěží o nejkrásnější výzdobu, nejplnější stůl a největší počet dárků... a že nutně potřebujeme nově objevit pravou podstatu těchto svátků.

Zuzana Petrulaková, máma tří dětí, bloggerka Spokojená mamina

Advent plný aktivit

Odkdy mám děti, vnímám adventní dobu hlouběji. Už nejde jen o to, abych se já připravila na Vánoce, ale abych vytvořila atmosféru radosti a očekávání pro celou rodinu.



Těším se, že téměř každý rok měli mrňousové adventní kalendář *made in doma*. Občas recyklovaný. Naplněný sušeným ovocem. Letos strávíme polovinu adventního času mimo domácnost, tak jsem hledala jinou alternativu. Děti jsou už větší,

a tak i možností, jak s nimi smysluplně prožít tento přípravný čas, je také víc. Rozhodla jsem se pro knihu, která by nás celým obdobím provázela. Každý den si přečteme příběh, možná něco vyrobíme. Kamarádky mi doporučily *Odkrývání největšího daru*. Jsem zvědavá, co nám přinese.

K adventní době neodmyslitelně patří vánoční tvoření a pečení. S dětmi vyrábíme vánoční pohlednice, které posíláme osamělým důchodcům přes Vánoční poštu. Několik kusů zbyde i pro prarodiče. Když moji školkaři velmi rádi pomáhají v kuchyni, část koláčků pečeme spolu. Dosud to při nízkém věku a narůstajícím počtu dětí (tři kusy) bylo docela náročné – dalo se to, ale musela jsem být pořád ve střehu a připravena na spoušť v kuchyni. Naštěstí, každým rokem se situace zlepšuje. (úsměv)

Jedno pečení perníčků absolvujeme i spolu s přáteli ze spolča. Plný stůl dětí, všude mouka, vonící perníčky, skvělá nálada. Takové akce mají své kouzlo. Děti se vzájemně motivují, a tak i vykrajovat vydrží déle než doma. Vždyť s kamarády to je zábava!

A co s tolika perníčky? Už tradičně chodíváme před Vánoce koledovat do nedalekého domova důchodců. Maminky zpívají, děti převlečené za pastýře a anděly hrají na své dětské hudební nástroje, a zejména tančí. Vydrzet hodinové pásmo dá totiž zabrat. Dětem i babičkám. Na závěr rozdávají vlastnoručně vyrobené pozdravy a koláčky. Dědečci a babičky zpívají s námi, někteří si vypsají koledu na přání, jiní jen sedí či podřimují ve vozičkách. A ponořují se do vzpomínek. Musím říct, že staří se vždy nejvíce radují z dětí. Z toho, že se jich mohou dotknout, pohladit. Usmát se na ně. Mám pocit, že je to více naplňuje radostí, než sama hudba.

Je super, že v poslední době přibývá iniciativ, které ve Vánoční době přinášejí lásku i lidem na okraji společnosti. Mnohé z nich jsou poměrně jednoduché a lze se do nich zapojit i s dětmi.

Je mnoho věcí, které bych chtěla dělat a nedaří se mi, nebo které bych chtěla dělat lépe, poctivěji a jen se kloužu po povrchu. Někdy je obtížné sladit ambice a plány, co všechno bychom mohli udělat, s dostatkem pokory a odevzdanosti.

Chci-li připravit své srdce tak, aby vidělo pod stromečkem i Ježíše, nejen dárky, koláče a rodinu, snažím se absolvovat před Vánoce i duchovní obnovu. Občas musí máma myslet nejen na rodinu, ale i na sebe.

Přeji vám Advent, kde v chaosu příprav bude vládnout klid a najde se čas i na to nejpodstatnější.

Lucia Drábiková, ředitelka a psycholožka Centra pomoci pro rodinu v Piešťanech

Aby prázdniny nebyly prázdnými dny...

Děti si Vánoce spojují s dárky a prázdninami. Ve slově prázdniny je ukryto slovo prázdný. Ale prázdniny by neměly zůstat prázdné. Neměli bychom je naplnit jen hořečnatým nakupováním či úklidem. Teoreticky velmi dobře víme, že vánoční dárky nejsou jediným cílem očekávání v adventní době. V tom, že je více času, který můžeme trávit s nejbližšími, je jasná výzva. Nezalézejme do vlastních počítačových, televizních nebo smartphonových ulit, ale dávejme těm druhým sebe. Travme čas spolu. Společenské hry, vycházky, kultura, sport, rozhovory... Dávejme sebe, svůj čas, úsměv, pohled, dotek těm nejbližším. Nebojme se předávkování, láska nemá vedlejší účinky.



Jak je někdy obtížné zastavit se. Máme vlastní plány, co všechno je třeba stihnout. Zvlášť my ženy-hospodyňky. Tolik toho je prý třeba připravit, uklidit, napéct, navařit. Je to stres, jak to stihnout při práci, rozvážení dětí na kroužky, nákupech. A do toho vedle vánočních koled zaznívá: „Mamí, méďa má rozpárané břicho...“, „Mamí, víš, co mi řekla spolužačka?“, případně: „Podívej se, co jsem nakreslila!“ Sama to zažívám. Mám tři děti a každé z nich mi touží něco říct, ukázat, potřebuje s něčím pomoci. Potřebují nás. Touží být s námi.

Zastavme se. Advent není soutěž o nejlepší hospodyňku. Náš čas pro naše blízké je víc, než cokoliv jiného.

Dávejme sebe - a zvláště těm, kteří nemůžou, nemají, nevědí. Dávejme dobrovolně. To může být adventní plán. A dejme sbohem neodpuštění, pocitům ukřivdnosti. Zavřeme dveře za minulostí, nevzpomínejme na špatné věci a věnujme sobě i nejbližším odpuštění. Udělejme první krok ke smíření. Nevracejme údery. Sebezapření v adventním čase nemusí být o odřeknutí masa, sladkostí, kávy či televize. Může být také o úsměvu pro protivného kolegu, souseda, o milém slově osamělé paní, kterou potkáváme nebo věčně reptající tetě.

Advent je v první řadě časem očekávání Božího dítěte Ježíše, které se narodilo do těžkých dob. Možná mnohem horších pro život, než je naše současnost. Ale Bůh to nevzdal a nevzdává to s námi ani teď. Před narozením potřebujeme čas se připravit. Berme toto období očekávání jako takový čas, abychom se i my připravili. A donosili Boží dítě v srdci tak, aby se na Vánoce znovu narodilo v nás, v našich rodinách. A abychom se znovuzrodili i my.

Andrea Richardson, máma dvou dětí, blogerka Minimalistka

Vánoce - svátky konzumu?

Další rok je za námi a mám z něj smíšené pocity. Planeta se nám rozpadá před očima, brodíme se v přebytku a plastech, školou povinné děti protestují v ulicích za světlejší budoucnost a všechno to, co považujeme za samozřejmé, tady už za pár let nemusí být.



V prosinci však podléháme materialistickému tlaku Vánoc a zapomínáme na problémy světa. Jde se nakupovat, všechno a mnoho – jídlo, dary, dekorace, stromky, výzdoba. Je čas zastavit se a všimnout si, co se z Vánoc stalo.

Duchovní podstata svátků je dávno pochována pod hromadou balicího papíru. Byznys zvítězil nad tradicemi. Žijeme v době takového přebytku, že děti mají štědré Vánoce už pomalu každý den. Poslední, co pod stromečkem ty mé děti potřebují, je ještě více hraček. Proč je takový problém dát dětem pár darů? Proč jich musí být tak obrovská hromada? Jakým příkladem jim jdeme? Jsou Vánoce jen a jen o dárkách?

Tři mudrci darovali Ježíši tři dary - zlato, kadidlo a myrhu. Možná bychom si mohli vzít příklad. Často dáváme dary, neboť musíme, a dáváme nejen blízké, ale i širší rodině. Dáme si něco, protože jsou Vánoce a proto, že každý z rodiny dá něco nám. Po Vánocích přichází den zúčtování. Dárky jsou rozbalené, roztrhaný papír končí v koši, z koláčů nás bolí břicho, nesnědené jídlo povyhazujeme. Kvůli jedné večeři jsme ochotni jít i za hranici toho, co si můžeme dovolit. Bereme si spotřební úvěry, přečerpáme účty – jen aby byly štedré Vánoce. Děláme to pro dokonalý obraz Vánoc a je nám jedno, že ohrozíme rodinný rozpočet nebo dary splácíme ještě celý další rok.

Jsou Vánoce takové, jak je slavíme teď, ještě vůbec aktuální? Vánoce jsou po Velikonocích druhý nejvýznamnější křesťanský svátek, slavíme narození Ježíše Krista, Božího Syna. Je čas vrátit se k jednoduchosti, říci ne konzumu a soustředit se na jednoduchost, lásku, skromnost a vděčnost. Nemusíme pokračovat v tradicích, které nás zadlužují, přetěžují a stresují. Stačí méně Vánoc a více klidu.



(podle Slovo+)

Lidé se cítí více osamělí, změňme to nejen na Vánoce

Tajemství vtělení je tajemstvím o blízkosti Boha k lidem a o blízkosti mezi lidmi navzájem. Vánoční témata o rodinné pohodě, sounáležitosti, o spočinutí v klidných vztazích a o uvědomění si vlastní hodnoty však v mnoha zarezonují právě opačným způsobem, neboť upozorní na to, co chybí nebo čeho je nedostatek. Jednorázové projevy blízkosti poblíž mohou prohloubit vnitřní bolest ze samoty. Naše projevená blízkost by měla překročit časový rámeček Vánoc.

Vánoce jsou charakteristické emocí radosti, a to nejen během samotných svátků, ale už nějaký čas před nimi, když se na ně chystáme. Stále častěji a otevřeněji se však mluví o tom, že toto citové rozpoložení během vánočních svátků má

i svou odvrácenou tvář. Jsou lidé (a je jich stále více), kteří se na vánoční svátky



netešší. Nebo pokud ano, v konečném důsledku je to více zraňuje. A není to jen pro silný komerční tlak. Tomu se za určitých okolností dá docela dobře odolat. Je to hlavně pro osamělost – fyzickou, ale i vnitřní, kterou můžeme pocítovat, ačkoli se pohybujeme mezi mnoha lidmi. Vánoční témata o rodinné pohodě, sounáležitosti, o spočinutí v klidných vztazích a o uvědomění si

vlastní hodnoty v mnoha zarezonují právě opačným způsobem, neboť upozorní na to, co chybí nebo čeho je nedostatek.

Tajemství vtělení jako tajemství dobrého Boha, který se sklání k člověku, je také oslavou blízkosti mezi lidmi navzájem. Je oslavou vztahového charakteru člověka, který nachází své vrcholné naplnění ve vztahu k Bohu. Bůh nenechává svět opuštěný, chce být s námi, ba doslova prosí o přijetí. Boží Syn už v osobě Marie a Josefa klepe na lidská srdce a prosí o místo mezi lidmi. Tato prosba se v průběhu Ježíšova života vyskytuje v různých formách a podobách a vrcholí ve slovech vzkříšeného Pána: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,20). Jak to více prožít během vánočních svátků, a nejen během nich?

Ticho – dar Vánoc nebo tíha života?

„Tichá noc, svatá noc...“ Opakujeme během vánočních svátků mnohokrát. Jaké ticho je skutečným darem Vánoc? Ne každé ticho je takovým darem, a tedy nositelem Boží přítomnosti. Může to být například „ticho před bouří“, když si pro naše nedokonalosti neumíme dát rady sami se sebou a smráká se nad námi. Tehdy stačí málo a pořádně to „zahřmí“. Může to být ticho, které vytváří napětí, protože je absencí komunikace tak nezbytné v našich mezilidských vztazích, v našich rodinách. Může to být „tichá domácnost“, která je projevem nefunkčnosti domácího společenství a pasivního očekávání, kdo to déle vydrží. Nejsou to hezké věci. Pochopitelně, takové ticho není darem Vánoc.

Mnohé technické vymoženosti, které v současné době máme, nám sice pomáhají v komunikaci s druhými, ale v konečném důsledku nás mohou umlčovat. Osobní rozhovory v rodinách nahradilo pasivní a individuální hledění do obrazovek televizorů, monitorů a displejů. Děti této doby nosí v sobě mnoho nevyřčeného.

Často to ani neumí pojmenovat, ale mají intenzivní touhu povídat si s někým, verbalizovat to, co prožívají uvnitř, vykomunikovat se. Člověk se může cítit osamělý i uprostřed rodinného společenství. Málo se mluví hlavně v našich rodinách. Čas Vánoc je k tomu skvělou příležitostí, jen by neměla zůstat jednorázovou.

Tichá noc, svatá noc. Vánoční ticho je tichem, ve kterém se zrodilo Slovo: „A Slovo se stalo tělem“ (Jan 1,14). Bůh se vyjádřil velmi konkrétním způsobem, aby obnovil komunikaci s lidstvem. Vánoční ticho má být spíše snahou o potlačení audiovizuálního smogu, tedy všech zvuků a obrazů, které jsou rušivými prvky v našem životě a zabraňují, aby se zrodilo Slovo, abychom mohli otevřít cestu té skutečné komunikaci – rozhovoru s Bohem a s lidmi. Je to ticho, ve kterém můžeme naslouchat osamělým. Je to ticho, které nás činí vnímavými na potřeby druhých a citlivými na jejich pochopení. O takovém tichu Ježíš mluví v blahoslavenstvích: „Blahoslavení tiší, neboť oni budou dědici země“ (Mt 5,5). Je to ticho, které je přípravou na to, aby se nikdo necítil sám.



Samota – vyhledávaná nebo trpěná?

„Sám jen svatý bdí důvěrný pár.“ V té nejznámější vánoční koledě se samota spojuje s bdělostí. Být bdělý znamená být pozorný, vnímavý. To je jeden z důvodů, proč samotu lze i vyhledávat. Může se tak stát na čistě lidské rovině, když se člověk přehlušený aktivitami a povinnostmi každodenního života potřebuje na chvíli vzdálit a ztišit, není to však ztráta kontaktu s lidmi a se světem, jak si například nějaká maminka zahrnutá povinnostmi a unavená starostmi dopřeje chvíli ztišení nebo dokonce i duchovní cvičení. Ale již od první chvíle myslí na své nejbližší a táhne ji to zpět k rodině. Taková samota nebo ústraní neizoluje, ale pomáhá zcitlivění a větší pozornosti vůči druhým, především těm, kteří nás potřebují. I Ježíš vyhledával samotu a doporučoval ji i svým učedníkům: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ (Mk 6,31).

Ano, i samotu potřebujeme, neboť přispívá k naší lidské i duchovní vyrovnanosti. V tomto smyslu můžeme a máme vyhledávat samotu, a i v těchto dnech si můžeme a máme vytvořit určitou „vánoční oázu“, ve které člověk bdí sám

nebo bdí celá rodina, bdí manželský pár nebo celé společenství. Tak se připravujeme na to, abychom byli bdělí a pozorní a hlídali v sobě vzácný dar Vánoc – Ježíše obětujícího se pro druhé.

Ale může být i samota, která je utrpením, bolestí. Člověk je stvořen k Božímu



obrazu, a sám Bůh řekl, že mu není dobře samotnému (srov. Gn 2,18). Člověk má přirozenou touhu vyhledávat a navazovat vztahy. Dlouhodobé stavy osamělosti jsou nejen nekomfortní, ale způsobují citovou frustraci, deprivaci. Tehdy člověk nedokáže naplnit to, co je jednou z jeho nejpřirozenějších a nejvzácnějších potřeb – být s dru-

hými. A dostáváme-li se do situací nejistoty, obavy a strachu, tehdy tato touha po lidské blízkosti ještě více roste. Nenajde-li se v takové chvíli lidská blízkost, utrpení se znásobuje.

Pamatuji si na některá setkání se starými a s nemocnými, když mi v upřímném rozhovoru řekli, že jejich fyzická bolest zdaleka není tak velká jako jejich bolest duševní, pramenící ze samoty a z pocitu opuštěnosti. Určitě i v našem okolí je mnoho takových lidí – a nejen starých, ale i mladých. Naše ztišení by nás mělo vést k větší bdělosti a pozornosti vůči nim. Vánoce jsou k tomu skvělou příležitostí. Ale pamatujme na to i během celého roku, protože jen krátká pozornost vůči nim jim může způsobit ještě více zklamání, a tím i utrpení. Dar Vánoc je třeba hlídat během celého roku.

Pokoj – vánoční dar a zároveň výzva

Všem nám do jisté míry chybí a všichni po něm toužíme – pokoj v srdci. Přejeme si ho v tyto dny a do vánočních pozdravů (či spíše esemesek) píšeme: pokojné prožití vánočních svátků. Bylo by to však málo, kdybychom to chápali jen jako touhu po nicnedělání, po snížení úrovně naší aktivity, popřípadě po domácím lenošení. Samozřejmě, i to jsou doprovodné znaky pěkně prožitých vánočních svátků a rádi si to všichni dopřejeme. Pokoj jako vánoční dar však daleko přesahuje tyto touhy a představy.

Všimněme si, jak tajemství vtělení v dějinách spásy nenechává mnohé „na pokoji“, ale právě naopak, přináší nový pohyb, novou aktivitu. Maria po návštěvě anděla Gabriela vstává a spěchá pomáhat své příbuzné Alžbětě (srov. De 1,39-56). Pastýři při Ježíšově narození spěchají rychle do Betléma (srov. Lk 2,15-

16). Mudrci se až kdesi od východu začnou hýbat, aby se přišli poklonit novému Královi (srov. Mt 2,1-2). Tajemství vtělení nenechá klidného ani krále Heroda a rozruší jeho „stojaté vody“ (srov. Mt 2, 3). A pak se celá Svátá rodina hýbe a putuje do Egypta (Mt 2,13-14). Jednoduše, Ježíšovo narození je podnětem k iniciativě.

Je správné, když si v těchto dnech vánočního času dopřejeme ticho i ústraní. Ale v konečném důsledku by nás to mělo povzbuzovat k větší iniciativě a angažovanosti, která překračuje časový horizont Vánoc. A tato angažovanost by měla často směřovat k těm, kteří tichem a ústráním trpí, pro které je ticho tíhou života a osamělost utrpením. Všude kolem nás je dost takových lidí a možná i my sami patříme mezi ně. Ale i tehdy jsme vyzváni pomáhat druhým a skutečný pokoj v srdci získáme právě tehdy, když dokážeme spíše myslet na druhé a když se dokážeme rozdávat pro druhé.

Těšitel světa je tady!

I tato slova nejnámější koledy během vánočních dní často opakujeme. Vyjadřují



touhu dobrého Boha potěšit svět a zároveň naše poslání jako nositele Krista přinášet potěšení druhým. „Těšte, těšte můj lid“ (Iz 40,1). Ohlašovat evangelium znamená ohlašovat radost. Papež František říká, že pokud je to nezbytné, tak to máme dělat i slovy. Potěšovat, ohlašovat radost

máme však především skutky. Vánoce na to dávají mnoho příležitostí. Je to čas roku, kdy máme přinášet potěšení v mnohem větší míře. Řečeno evangelní řečí, o Vánocích to máme dělat mírou natlačenou, natřesenou, vrchovatou (srov. Lk 6, 38). Ale ta natlačená, natřesená a vrchovatá míra může znamenat nejen hojnost vánoční, ale i schopnost překročit časový horizont Vánoc. Ať se z té hojnosti vánoční radosti přesypává a přetřásá i do ostatních dnů kalendářního roku. Má to velký význam i proto, abychom nebyli lidovou tváří – jiní na Vánoce a jiní během roku. Má to velký význam i proto, že lék na osamělost se nepodává jen v jedné dávce, blízkost je totiž stav každodenní bdělosti a pozornosti vůči těm, kteří to potřebují.

(podle KN)

Nejlepším dárkem budeš ty

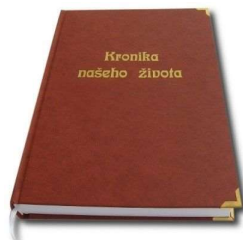
I ty přemýšlíš, co svým blízkým darovat na Vánoce? A také máš pocit, že všechno už mají? Možná tě inspiruje pár nápadů z tohoto seznamu.

Byly časy, kdy hrnek, polštář či klíčenka se společnou fotkou měli punc originality, a určitě jsou mnozí, které potěší i dnes.

Možná je však letos čas přejít na vyšší level a věnovat těm, které máš rád, ještě něco osobnějšího.

Tvá kreativita

Scrapbook, rodinné noviny, román o vašem přátelství, precizně vyplněná dárková kniha – to vše jsou věci, se kterými se vyhrají zejména kreativní duše. Výhodou podobných dárků je, že si je můžeš udělat přesně podle svých představ a že jejich hodnota pro obdarovaného časem jen roste. Když tvoji rodiče, sourozenci, kamarádi či přítel(kyně) budou takovým výtvořem listovat za pár let, určitě jim vyloudí úsměv na tváři, zpřítomní mnohé krásné chvíle, připomenou, co už možná zapomněli a také to, kolik času a lásky jsi do dárku vložil.



Starším členům rodiny zase můžeš věnovat rodinnou kroniku (alias velký tlustý pěkný sešit s pevnými deskami) i s prosbou, aby sepsali své či rodinné paměti. Bude to dárek pro ně (připomenou si mnohé chvíle a lidi, příjemně si vyplní čas, zúročí své vzpomínky a postřehy, budou se cítit užiteční) a jednou, když tu už nebudou, pořád tady s vámi takhle a pro vás zůstanou – i s nadílkou svých životních zkušeností a zážitků.

Tvůj čas

Zní to tak banálně, ale pro některé lidi by opravdu byla největším dárkem naše přítomnost. Pokud tě tvoje babička vidí jednou ročně, zřejmě ji více potěší delší návštěva a rozhovor s ní než další soška či bonboniéra. Být s někým může mít různé podoby. Možná oči tvých známých zazáří při pohledu na lístky do divadla, do kina či na fotbalový zápas. Ty sám nejlépe



znáš své blízké a víš, co je zajímavá. A pokud nemáš na to, abys své kamarády mohl obdarit společným dnem v aquaparku, určitě máš na to, abys zorganizoval společný piknik, pyžamovou párty či výlet do blízkého lesa. Někdy možná od tebe kamarád opravdu nepotřebuje více než „kupón na společný den podle představ obdarovaného uplatnitelný po celý rok“.

Tvoje služba

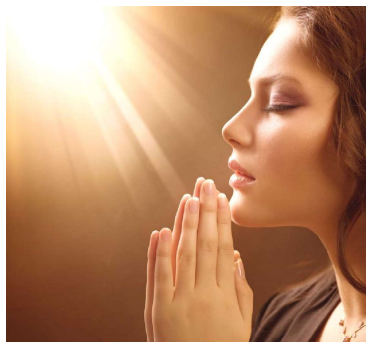
Odbřemnit někoho od jeho povinností – to by byl dárek, kterému se nepotěší asi málokdo. Nabídnout (například ve formě ručně vyrobené dárkové poukázky) tvým kamarádům či spolubydlícím, že budeš třeba určitou tebou zvolenou dobu místo nich mýt veškeré nádobí, venčit psa či zkoušet je při učení – no, nebyla by to pro ně skvělá zpráva? Samozřejmě, pokud se jim rozhodneš pomoci s něčím, o čem víš, že by to opravdu ocenili.



Tvá modlitba

Dárek, o kterém se tvoji milovaní ani nemusí dozvědět – důležité je, že přinese ovoce do jejich života. Co se tak například každý den Adventu pomodlit desátek či jinou zvolenou modlitbu za někoho jiného z okruhu tvých nejbližších?

Nebo můžeš „sbírat“ modlitby pro nějakého konkrétního člověka – a vždy, když se za něj pomodlíš, budeš se postit a podobně, zapsat to na zvláštní papírek a před Vánocemi je všechny vložit do pěkné nádoby. Taková „sbírka modliteb“, které jsi byl ochoten za obdarovaného obětovat, určitě dojde každému, kdo má sám k modlitbě vztah.



Zkrátka, ani při modlitbě se kreativité meze nekladou.

Pokud patříš k těm, kteří už ani neví, co by si o Vánocích mohli přát, možná by tě letos potěšilo třeba něco takového:

- aby peníze, které blízcí plánovali utratit na tvůj dárek, dali na charitu či na konkrétní projekt, který tě oslovil;

- aby místo tobě koupili dárky či věnovali peníze nějakým konkrétním lidem ve vašem okolí, kterým se budou více hodit;
- aby ti místo dárku věnovali svůj čas – abyste si konečně udělali dlouho odkládaný sraz, zašli spolu na místo, kam jsi s nimi už dávno chtěl jít, a podobně;
- aby dali odsloužit mši svatou za tebe či tvůj úmysl.

Z takových a podobných darů budeš mít určitě větší radost než z desátého svetru či deseti čokolád.

(podle KN)

Josef: Správný chlap a manžel

V celé vánoční atmosféře a slavení je jeho postava jakoby v pozadí. Mluvíme zejména o malém dítěti Ježíšovi, myslíme na Boží Matku a čerstvou mámu Marii, ale o Josefovi toho moc nezazní. Stojí v pozadí a kryje jim záda. A to je dobré – chová se jako správný chlap, muž a manžel. Co se od něj můžeme naučit?

1. Nevymlouvá se na věci kolem sebe

Josef je v nezáviděníhodné situaci. Mohl by si začít stěžovat na to, že má slabé výdědky, že ho nepodporí rodiče nebo tcháni, že si mohl najít normálnější ženu (rovná se takovou, která nespolupracuje s Duchem Svatým, a tudíž nemusí řešit zvláštní těhotenství). K věcem se však postaví přímo a zodpovědně, tváří tvář ke všem překážkám, je pevný.

Co se můžeme od něho naučit my muži?

Vzít svůj život i život své rodiny do vlastních rukou. Nestěžovat si, co je za námi, ale hrát s kartami, které máme v rukou. Postavit se překážkám tváří v tvář.



2. Důvěřuje Bohu

Důvěřovat Bohu teoreticky a prakticky je rozdíl. Josef je postaven před náročnou situaci, které se nám zdají zpětně jednoduché a s vítězným koncem. On však

neví, jak to skončí, jak to dopadne, zda nezažije výsměch nebo zda jeho ženu nebudou kamenovat. Věří však Bohu a jedná. Věří Božímu andělovi, kterého poslal Bůh, a rozhodně kráčí dál. Vstupuje do tmy a činí krok důvěry.

Co se můžeme od něho naučit my muži?

Důvěřovat Bohu a jeho slovu. Nemusíme vědět, jak to skončí. Nemusíme mít věci pevně v našich rukou a všechno postavit na naší snaze. Vsaďme na něj. Věřme!

3. Stojí tiše v pozadí

Neznáme slova, věty a citace, které by tento pěstoun řekl. A není důležité, co říká, ale jak jedná. Jak se rozhoduje, jak ochraňuje svou manželku a své dítě, jaké kroky podniká. Jeho skutky mluví za něj. Zabezpečuje svou rodinu, aby měla vše potřebné, zázemí, nocleh. Nejsou to ideální podmínky, ale neúnavně pracuje na tom, aby věci zajistil, snaží se.

Co se můžeme od něho naučit my muži?

Nemít mnoho řečí, není to nutné. Pracovat v pozadí a v tichosti, krýt záda. Vytvářet podmínky, do kterých žena vloží teplo domova. Takto spolupracovat. Doplňovat se.

(podle Slovo+)

Josef byl spravedlivý manžel a otec

Když porovnáváme vyprávění o Ježíšově narození a dětství v evangeliích podle Matouše a Lukáše, vidíme mnoho rozdílů. Jedním z nejdůležitějších je jejich zaměření na postavy Josefa (Matouš) a Marie (Lukáš). Oba samozřejmě neodmyslitelně patří do betlémské scenerie. Musíme však uznat, že Josefova pozice je v pozadí. Je to jistě proto, že v evangeliu nic neříká a že se v dalších vyprávěních již přímo nevyskytuje.

Právě tato trochu pozapomenutá postava však v sobě skrývá zajímavý potenciál. Využít se dá i to málo, co nám Boží slovo nabízí. Představuje ho jako Mariina manžela, Ježíšova zákonného otce a spravedlivého člověka. Tyto rysy vysvětlíme v pořadí, v jakém se s nimi setkáváme v Matoušově vyprávění.

Ježíšův otec

„Jakub měl syna Josefa, manžela Marie, z níž se narodil Ježíš, zvaný Kristus“ (Mt 1,16).

Evangelijní vyprávění jasně zdůrazňují, že Josef není Ježíšovým biologickým otcem. O tom však ví jen čtenář. Jeho rodáci i nejbližší rodina si mysleli, že Ježíš je synem tohoto tesaře (srov. Mt 13, 55; Lk 3, 23; 4, 22; Jan 1, 45; 6, 42). Josef byl skrze své manželství s Marií po právní stránce Ježíšovým otcem. Písmo tuto skutečnost neopomíná ani nenejuje. Je důležitá hned ve dvou rovinách.

První je teologická. Evangelisté Matouš a Lukáš této právní situace využívají a ukazují, že právě takovýmto způsobem se naplňují starozákonní přísliby. Oba ve svých spisech nabízejí Ježíšův rodokmen. Jeho původ vidí Matouš (srov. Mt 1,1-17) u patriarchy Abrahama; Lukáš (srov. Lk 3, 23 - 38) již u prvního člověka. Na koncích Ježíšova rodokmene se uvádí Josef. Vědouce, že Josef Ježíše nezplodil, by na první pohled tyto rodokmeny neměly smysl a mohly by vyznívat i jako jakýsi Boží výsměch. Tak tomu však není. Nazaretského tesaře evangelia ve skutečnosti představují jako nositele příslibu, který se táhne staletími a generacemi a který se podle evangelistů nemusí vázat na tělesný původ. Josef se přiznáním k Ježíšovi stává zástupcem svých předků. On se stal svědkem naplnění Božích slov daných Davidovi (srov. 2 Sam 7), Abrahamovi (srov. Gn 12), Adamovi (srov. Gn 3,15) a skrze ně vyvolenému národu, ba celému lidstvu. Jeho otcovství se stalo nástrojem vyjádření důvěry lidí vůči svému Bohu a přijetím jeho plánu spásy.

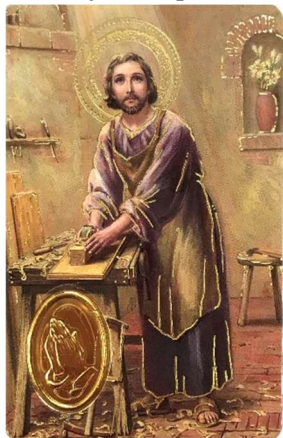
Josefovo otcovství má samozřejmě i lidský rozměr. Z prvních dvou kapitol zmíněných dvou evangelií bychom ho sotva mohli nazvat Ježíšovým nevlastním otcem (otčímem). Křesťanská tradice, aby se vyhnula zbytečným zmatkům, prisuzuje Josefovi krásný přívlastek „pěstoun“. On totiž nepodlehł frustraci z náročné rodinné situace. Dalo by se říci, že v Ježíši začal ještě hlouběji milovat a poslouchat Boha. Malého Ježíše zahrnul právní i tělesnou ochranou. Nelekl se potíží kolem Ježíšovy výchovy a byl je ochoten s Boží pomocí řešit. Písmo výslovně připomíná tyto: cesta a narození v Betlémě (Lk 2,1-17), útěk do Egypta (srov. Mt 2,13-15), návrat do Nazareta (srov. Mt 2,19-23), hledání v chrámu (srov. Lk 2,41-50) Za nepřímý odkaz můžeme považovat i to, že



samého Ježíše u Marka (srov. Mk 6, 3) nazývají tesařem. U koho se asi tomuto řemeslu přiučil? Josef, dokud žil, byl Ježíšovi podle svědectví evangelií vždy nablízku. Můžeme tedy pochybovat, že Josef miloval Ježíše jako syna a že ho Ježíš skrze svou poslušnost (srov. Lk 2, 51) považoval za otce?

Spravedlivý člověk

Josef, její manžel, byl člověk spravedlivý (Mt 1,19). Matouš charakterizuje Josefa jako „spravedlivého“. Dnešní čtenář tento popis přeletí jako obyčejný kompliment. Kontext evangelia však vyžaduje vysvětlit tento přívlastek hlouběji. Slovo spravedlivý (řecky ΔΙΚΑΙΟΣ, odkazující na hebrejské צַדִּיק) se v Bibli nejčastěji používá ve významu dodržování Zákona. Za spravedlivého člověka se primárně považoval ten, kdo se řídil podle Božích příkazů, obsažených zejména v Tóře. Josef tak vhodně zapadá do Matoušova evangelia. Jedno z hlavních témat prvního evangelia, napsaného pro židokřesťany, je totiž obsaženo v Ježíšově výroku: „Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit“ (Mt 5,17). I v Josefově příběhu se zákon navzdory komplikovaným situacím neruší, ale naplňuje. Je to vidět hlavně v okolnostech jeho manželství s Marií.



Přesný popis uzavření manželství se ve Starém zákoně nenachází. Evangelium a některé mladší zdroje nám však pomáhají vytvořit si přibližný obraz. Probíhalo ve dvou aktech. Nejprve byly zásnuby (zaslíbení, zasvěcení). Šlo o smlouvu mezi ženichem a otcem nevěsty, když ženich vyplatil i požadovanou částku. Často se uzavíraly i několik let před samotnou svatbou. Stávalo se, že snoubence v té době bylo pouhých dvanáct let. Rozdíl oproti dnešnímu vnímání spočívá hlavně v tom, že „zásnuby“ v sobě zahrnovaly téměř všechny povinnosti a práva příslušející manželství. Ty už Tóra obsahuje; všechny jsou zaměřeny na ochranu tohoto svazku. Zasnoubený muž byl například ospravedlněn z účasti na vojenském tažení, „aby nepadl v boji a neuvedl si ji do domu jiný“ (Dt 20, 7). Žena se v případě smrti snoubence považovala za vdovu.

Status zasnoubení rovného manželství se projevoval i v nepříjemné situaci, kdy snoubenku přichytili při nevěře. „Když dívku, pannu zasnoubenou muži, najde nějaký muž v městě a bude s ní ležet, vyvedete oba dva k bráně toho města, ukamenujete je a zemřou: dívka proto, že v městě nekřičela, a muž proto, že

ponížil ženu svého bližního. Tak odstraníš zlo ze svého středu. Jestliže nalezne muž zasnoubenou dívku na poli a zmocní se jí a bude s ní ležet, zemře jenom ten muž, který s ní ležel. Dívce neuděláš nic. Dívka se nedopustila hříchu hodného smrti. Je to podobný případ, jako když někdo povstane proti svému bližnímu a zabije ho. Vždyť ji našel na poli, zasnoubená dívka křičela, ale nebyl tu nikdo, kdo by ji zachránil.“ (Dt 22,23-27). Není známo, zda se trest smrti za tento zločin praktikoval i v Josefových časech. Mnozí odborníci tvrdí, že ne. Ale ve smyslu spravedlnosti, které se Josef držel, musel mít před očima právě tento předpis, jak uvidíme dále, jeho pojetí spravedlnosti se však shodovalo s milosrdenstvím – tak jako u nebeského Otce.



Mariin manžel

„Když se Josef probudil, udělal, jak mu přikázal Pánův anděl, a přijal svou manželku“ (Mt 1,24). Jak jsem již zmínil, zasnoubení vázalo k manželským právům. Kromě jednoho: společný život v domácnosti, a tedy i sexuální styk. Pozdější předpisy vztahující se na území Judey dovolovaly snoubenci strávit se snoubenkou jednu noc před dokončením manželského rituálu. To mělo zabránit nebezpečí znásilnění nevěsty římskými vojáky. Ale taková výjimka byla v Galileji nemyslitelná. Samozřejmě, kdyby zasnoubení „spěchali“, nepovažovalo se to za smilstvo; ale ani za něco čestného. Na takové chování by se dívalo jako na něco hanebného.

Koneckonců, tuto ostudu na sebe Josef vzal. Dříve však musel projít trýznivým rozhodováním, jak vyřešit situaci své těhotné snoubenky/manželky. Z Matoušova popisu to vyznívá tak, že o početí z Ducha Svatého netušil. Takové zasnuby se nedaly zrušit. Zákonným postupem v takové situaci byl rozvod – i to svědčí o vážnosti závazku. Josef měl před sebou dvě možnosti: buď Marii udá a ta bude muset projít přes veřejný proces, kde bude vyšetřována na základě zmíněného zákona, nebo ji mohl propustit (rozvést se s ní) bez procesu. Tady by musel najít přiměřený důvod a určitě by ho čekaly různé komplikace. Marii by však uchránil před veřejnou potupou (srov. Mt 1,19).

Jak víme, do děje zasahuje Bůh prostřednictvím svého anděla. Děje se tak v Josefově snu. Tak se nám ukazuje i paralela s jeho starozákonním jmenovcem,

v jehož životě sehrávaly sny důležitou roli. Josef z Nazareta je takto ještě zřetelněji připočítán ke starozákonním patriarchům. Podobnost s nimi dále



potvrzuje tím, že je bezvýhradně poslušný Božímu poselství. Přijímá svou manželku (srov. Mt 1, 24), čímž se chce říci, že absolvoval i druhou část uzavírání manželství. V ní si ženich se svým svatebním průvodem přišel po nevěstu do domu jejího otce. Tam se svým tchánem sjednal podmínky manželství (finanční záležitosti, věno, chování k manželce a tak dále). Tyto podmínky sepsaly do manžel-

ské smlouvy, kterou ženich s tchánem podepsali. Až po tomto právním aktu si mohl ženich vzít manželku do svého domu (případně do domu svého otce), kde následovala svatba a konzumace manželství.

Maria však v té době už byla těhotná a podle tehdejší představy bylo nevhodné mít s ženou v takovém stavu pohlavní styk. Mnozí soudobí filozofové upozorňovali na to, aby se manželský akt neprováděl pouze pro tělesnou žádostivost. Hlavním úkolem manželství bylo zplození potomstva. Takový postoj u Josefa potvrzuje i Písmo. „Ale nežili spolu, dokud neporodila syna; a dal mu jméno Ježíš“ (Mt 1,25).

Katolická nauka hovoří o Mariině ustavičném panenství. V Písmu se o tom výslovně nemluví, kontext Matoušova evangelia však nevyklučuje ani ideu pohlavní zdrženlivosti. V diskusi se svými učedníky, která navazuje na spor s farizeji o manželství (srov. Mt 19,1-9), Ježíš hovoří také o možnosti zřít se manželského života „pro nebeské království“ (Mt 19,12). Katolická víra a tyto náznaky, pravda, nechtějí Josefovi upírat postavení Mariina manžela a Ježíšova zákonného otce. Naopak: dělají z něj vzor pro dnešek a patrona v zachovávaní manželské čistoty. Svým příkladem ukazuje, že manželstvím nemá hýbat pouze pohlavní žádostivost, ale že v sobě ukrývá i jiné důležité a krásné aspekty.

Eucharistické zázraky

Již jsme o nich možná slyšeli, ale víme něco bližšího? Kdy a kde? Blahoslavený Carlo Acutis se pokusil tyto zázraky zdokumentovat a tak díky jeho práci se můžeme seznámit alespoň s těmi, co se staly nám nejbližše. Kéž nám to pomůže v uvědomění si, že ve svatém přijímání nepřijímáme nějaký „posvěcený chléb“, ale **skutečné Tělo Ježíše Krista, Božího Syna.**

Alatri – Itálie

Nejautentičtější svědectví o tomto zázraku se nachází v bule „*Fraternitas tuae*“ (13. března 1228), kterou napsal papež Řehoř IX. v reakci na biskupa Giovanniho V. z Alatri. Zde je text: „Biskup Řehoř, služebník služebníků Božích, ctihodnému bratru v biskupské službě v Alatri, pozdrav a apoštolské požehnání. Obdrželi jsme tvůj dopis, nejdražší bratře, ve kterém jsi nás informoval o jisté mladé ženě svedené zlou ženou, která poté, co přijala od kněze Nejsvětější Tělo Kristovo, jej držela v ústech, dokud nenastala vhodná chvíle, aby je skryla. Po třech dnech objevila totéž Tělo, které přijala pod způsobou chleba, proměněné na maso, jak si každý mohl ověřit na vlastní oči. Protože vám to obě ženy pokorně prozradily, přejete si náš názor na trest, který by jim měl být uložen. Nejprve ze všech sil vzdáváme díky Tomu, který, ačkoliv vždy jedná úžasnými způsoby, v tomto případě opakuje zázraky, aby mohla růst víra v Katolickou církev, podporujíc naději, znovu zažehujíc lásku, povolává hříšníky, aby se obrátili a uvádí do zmatků heretiky. Proto, nejdražší bratře, tímto apoštolským listem tě povzbuzujeme, abys udělil mírnější trest mladé ženě, o níž se domníváme, že to udělala spíše ze slabosti než ze zloby, zejména proto, že lze věřit, že dostatečně činila pokání, když vyznala svůj hřích. Vůči té, z které toto zlo vzešlo a svou zvráceností ji přiměla ke svatokrádeži, uplatni disciplinární opatření, která považujeme za vhodné nechat na tvém úsudku. Potom by měla také navštívit okolní biskupy, aby se mohla pokorně přiznat ke svému zločinu a zbožně prosit o odpuštění.“ Papež interpretoval tuto epizodu jako znamení proti rozšířeným herezím ohledně skutečné Ježíšovy přítomnosti v Eucharistii a omilostnil dvě kající ženy. K 750. výročí zázraku byla vyražena pamětní medaile; na jedné straně bylo vidět průčelí katedrály a relikviář, na druhé busta papeže Řehoře IX. s bulou.



Obrazy v katedrále v Alatri, které znázorňují jednotlivé fáze zázraku.



Katedrála v Alatri



Kaplička, kde je vystavená proměněná hostie.



Kaplička, kde se uchovává relikvie zázraku.



Bula *Fraternitas tuae* papeže Řehoře IX.



Monstrance s relikvií zázraku



Pamětní medaile z roku 1978 při 750. výročí zázraku.



Detail relikvie --->



(podle <http://www.miracolieucaistici.org/>)

Být živou monstrancí

Toužím, aby byl můj život eucharistický, abych byla živou monstrancí s Ježíšem uprostřed. I vy?

Jsme povoláni a pozváni nést a přinášet Krista do celého světa, být živou monstrancí. K touze po tom, aby se celý můj život stal eucharistickým, mě obzvláště inspirovaly dvě vzácné ženy – Katrina J. Zenová a Ann Voskampová, současně křesťanské spisovatelky. Učí mě, jak přetavit teorii, o které píší, do praxe, protože i jejich díla jsou velmi praktická. Jak nejen toužit po tom, aby byl můj život eucharistický, ale jak ho také žít. Jak se nejen toužit lámat a dávat, ale jak to také dělat.

POVOLÁNÍ NĚST V SOBĚ KRISTA

Katrina je teoložka, speciálně se věnuje teologii těla Jana Pavla II. Mluví o své vlastní zkušenosti, když kdysi dávno chodila s chlapcem se spiritualitou založenou na východním mysticismu. Snažila se mu vysvětlovat svou katolickou víru, vést ho k ní, ale uvědomila si, že musí Ježíše zažít osobně. A tak vždy předtím, než se měli setkat, šla nejprve na mši svatou a přijala Ježíše v Eucharistii. „Takhle jsem mohla přijmout Ježíše do svého těla a následně napodobovat Marii: přinesu Krista svému příteli prostřednictvím Eucharistie ve svém nitru,“ píše. Tak jsme i my pozváni přijmout Ježíše do svého srdce, těla, a následně ho nést všude tam, kam půjdeme, do všeho, co budeme dělat, ke všem, se kterými se setkáme. Katrina ve své knize *Jsem žena* doslova píše: „Všechny ženy jsou povolány nést v sobě Krista, přijmout božský život v děloze své duše a přivádět Krista na svět,“ jistě, to neplatí jen o ženách. Ale aby se náš život stal eucharistickým, musíme být vytrvalí.

EUCHARISTIE TĚLA

Katrina vnímá duši jako svatostánek a tělo jako chrám duše. Bůh v Eucharistii přichází od našeho těla a právě naše tělo může a má zjevovat Boha. „Dílo spásy



na zemi nespočívá v zbavování se těla, ale v tom, že dovolíme, aby se Bůh skrze naše tělo zjevil,“ říká.

Scott Hahn říká, že Eucharistie je naším nebem na zemi. A my můžeme toto nebe, ne nějakou vzpomínku, symbol, ale skutečného Ježíše – jeho tělo a krev – do sebe přijmout, být s Bohem jedno, stát se s ním jedním tělem. Jako když



matka čeká miminko a je s ním jedno. A pak ho „porodit“ světu po vzoru naší mámy Marie.

Právě Ježíšova reálná přítomnost v Eucharistii je největším darem od Boha, který nám totálně daroval sebe sama, nejen duchovně, ale i fyzicky. „Eucharistická revoluce znamená: aby se jednota a společenství, které prožíváme v Eucharistii, staly realitou každého okamžiku našeho života. Ať jsme v práci, doma či na fotbalovém stadionu, naše slova a činy by měly prodlužovat Kristovou eucharistickou přítomnost ve světě. Život nás křesťanů – a je jedno, zda máme manželského partnera nebo ne, nebo zda žijeme v celibátu – by měl být životem naplněným plodnou, sebedarující láskou,“ čteme v knize Katriny Zenové.

Zmiňuje názorný příklad monstrance a Eucharistie. Monstrance – nádherná schránka, nejednou ve tvaru slunce s paprsky, která slouží k adorování

Eucharistie, která je umístěna v jejím středu. „Podle tohoto přirovnání bychom mohli říci, že tělo je monstrancí duše a duše je eucharistií těla. Účelem monstrance je zvýraznit krásu Eucharistie, která je v ní vystavěna. Účelem těla je projevít a zvýraznit krásu duše,“ píše, „jsme stvořeni, abychom ve svém těle nesli podobu Boha, abychom přinášeli světu Krista a také v bolesti a spěchu žili v každodenní jednotě s božským Ženichem.“

EUCHARISTICKÝ MODEL ŽIVOTA

Katrina J. Zenová také píše, že máme „dovolit, aby se tajemství Eucharistie vrylo do našeho života“. Když máme účast na Eucharistii, která mění naše životy, má se i celý náš život stát eucharistickým. Co to vůbec znamená eucharistický model života? „Vzít, požehnat, lámat a dávat. Jsem povolán stát se chlebem pro tento svět, chlebem, který je třeba vzít, požehnat, který je křehký,

a proto se dá rozlámat, a který je třeba dát,“ píše autorka, „Ježíš chce připodobnit naše těla svému ukřižovanému a oslavenému tělu – bere si nás (vyvolí), požehává, láme a dává,“ dodává. Právě proto, že jsme křehcí, nás lze lámat. Ale i v naší křehkosti, zlomenosti, je ukryto požehnání.

CESTOU ZLOMENOSTI

Ačkoli se Ann Voskampová nedívá na to z hlediska naší katolické víry, nemluví o svátostné Eucharistii, přece nám má její uvažování o Eucharistii – chlebu, který se láme a dává – v každodenním životě co říct. Vysvětluje řecké slovo *eucharistéo* – díkůvzdání, jehož kořenem je *charis* - milost.

„Ježíš vzal chléb, vnímal ho jako milost a vzdával díky,“ ale dodává, že toto slovo má v sobě i řecké *chara* – radost.

„Hluboká *chara* se nachází pouze u stolu *euCHARistea* – stolu díkůvzdání,“ vysvětluje. Uvažuje nad tím, zda výška její radosti závisí na hloubce jejího



díkůvzdání.

Říká, že *eucharistéo* předchází zázraku a dobrá zlomenost láme tu špatnou. „Zázrak se odehrává při lámání. Lámej a dávej. Cesta zlomenosti,“ pokračuje. Lámeme se, dáváme. I Ježíš se před svou smrtí lámal a dával, a tak nám daroval svůj život. A my neseme Ježíše v sobě a dáváme ho dál.“ Přijímáme zlomenost. Stáváme se zlomenými. Pšenice se musí umlít. Každé zrno se pro tento chléb rozdrtilo. A každou bobuli hroznů bylo třeba pomlít a vylisovat,“ píše.

Cestu vidí právě v přijetí naší zlomenosti jako součásti našeho života. „Láska přichází dolů jako dar a vzhůru vystupuje naše *eucharistéo*, vzdávání díky. A pak následuje láska v podobě *koinonie* – společenství, zlomená a předaná jako dar, natahující se k bolavému světu – dokonce, a zejména, kousky vlastní zlomenosti. Ve tvaru kříže,“ zve i nás k cestě zlomenosti, uprostřed které je Ježíš a skrze kterou můžeme nosit v sobě Ježíše a dávat ho dál celému hladovému, vyprahlému a ubolenému světu. A to nejen během Vánoc

(podle Slovo+)

Zadáno pro ženy

Když nemáš odvahu bránit víru...



Svatá Maria Zhu Wu

Marie Zhu Wu, původem z Číny, zemřela mučednickou smrtí během boxerského povstání v roce 1900.

Když jsem byla nedávno s přáteli, jeden známý řekl žert, který zesměšňoval katolíky, a všem zjevně připadal velmi vtipný. Ráda bych nyní řekla, že jsem se ohradila mírným a moudrým slovem. Byla bych ráda, kdybych mohla říci, že jsem daného člověka ostře napomenula. Pravda však je, že jsem neudělala vůbec nic. Usmála

jsem se a dál jsem se věcí nezabývala.

Mnozí denně děláme totéž. Všichni jsme již jistě byli svědky pomluvy, výsměchu a absurdních obvinění vůči Církvi, ale jen zřídka na to nějakým způsobem zareagujeme. Je nám to příliš nepříjemné nebo je pro nás obtížné odporovat a projevit svůj názor.

Svaté Marii Zhu Wu nebylo trapné vzepřít se a bránit to, o čem věděla, že je posvátné a pravdivé. Během boxerského povstání v Číně se říšská armáda spojila s boxery, aby společně napadli katolíky v osadě, kde Maria žila. Vojáci vtrhli do kostela a našli, na čem jim nejvíc záleželo: dva kněze – cizince. Maria okamžitě vyskočila a s nataženými rukama chránila otce Leona Ignáce Mangina. Oba na místě zabili a následně zavraždili mnoho dalších katolíků.

Podívejme se na Marii Zhu Wu a učme se z jejího odvážného příkladu, jak bránit víru a našeho Boha.

Buďte bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní!

1 Kor 16,13

*Drahá svatá Marie,
když jsi vstala, abys ochránila
svého milovaného duchovního otce,
obětovala jsi při tom život.
Prosím, oroduj za mě,
abych uměla odvážně a s pokorou
bránit svoji víru vždy,
když se mi naskytne příležitost.*

Biblické drobečky

**Slovní spojení, která se z Bible dostala do
našeho jazyka**

**Blázna by ve stoupě opíchal,
jiný nebude**



Neboli v původním a nezkráceném znění:

Bys blázna i v stupě mezi krupami píchem zopíchal, neodejde od něho bláznovství jeho. (Přís 27,22).

Stoupa bývala dřevěná nádoba na drcení (odtud i dnešní „dát do stoupy“), jakýsi dřevěný hmoždík; *pich* jest pěch neboli tlouk; *pichem zopíchat* tloukem rozdrtit.

Toto půvabné přísloví je doloženo v roce 1561 a přežilo až do poloviny 19. století (Dobrovský, Jungman, Čelakovský). Vzhledem k posunu, k němuž došlo později u slova *stoupa* a zejména *opíchat*,



získává dnes nečekaně nový rozměr a zdá se, že nic nebrání tomu, aby nanovo obohatilo pokladnici lidové moudrosti. Nedáme-li ovšem přednost třeba ekumenickému překladu:

Kdybys pošetilce roztloukl v hmoždíři na padrt' tloukem, pošetilost z něho nedostaneš.

(podle Růženec)

Krampus není jen zábavná maska

Samotný krampus má sice původ někde ve středověkých alpských křesťanských tradicích oslav svatého Mikuláše, ale v dnešní podobě je s křesťanským poselstvím těžko slučitelný a správně postupují ti, kteří s takovou prezentací nesouhlasí.

Chtěla bych vás poprosit, jestli byste se mohli vyjádřit k pochodu krampusů. Synovi vrstevníci se tam loni přidali, mnozí z nich jsou věřící. I starší paní, která pravidelně navštěvuje bohoslužby, se vyjádřila, že se půjde podívat. Já si myslím, že je to nesprávné, protože máme vzdát úctu Pánu Ježíši a ne zlému duchu. Jaký postoj by měli zaujmout věřící?

Jolana

Někdy se svatým Mikulášem chodili dobří andělé a čert přivázaný na řetězu jako znamení Kristovy moci a jeho svatých nad ním. Byl celý černý od sazí a co nejodpornější. Děti svatého Mikuláše milovaly, čerta odmítaly. Biblický odkaz byl jasný: „A Boží Syn se zjevil proto, aby zmařil ďáblovy skutky“ (1 Jn 3, 8) a dovedl nás do svého království pravdy a lásky. Pro Ježíše a křesťana není ďábel pohádková ani mytická postava, ale reálná zkažená duchovní andělská bytost: Kristovo definitivní vítězství nad ďáblem je nejzjevnější v životě svatých, jako Panna Maria, svatý Josef, svatý Mikuláš a mnozí jiní.



Co zůstalo v krampusu a v pochodu čertů z křesťanského biblického poselství? Šíří se prostřednictvím tohoto pochodu

adventní a vánoční pokoj, dobro a láska? Nevidíme spíše opak? Nevidíme spíše manifestaci ďáblovy slávy a moci? Jeho realistické masky vzbuzují hrůzu, hororovou ohavnost, děs a násilí. Práskáme biči, výkřiky, pekelná hudba ve stylu - já jsem tu pán, zcela zastíňují nějakého svatého Mikuláše a jeho konání dobra. Je snadné získat na tuto show ty, kteří v ďábla nevěří a zařazují ho do světa pohádek. Pokud si to lidé myslí, říká se, že je to jeho největší úspěch.

Také je zde otázka, proč na tom nevydělat. Komerční zájmy se nedívají na duchovní souvislosti. Konzumní Evropa se chce bavit na všem. Potřebuje umělý horor a těžko najde souvislost, že ten, koho zdánlivě nevinně slaví, je příčinou skutečného hororu utrpení milionů lidí a dětí, kteří trpí hladem, válkou, násilím, ztrátou domova.

Co zanechá v dětské fantazii ďábelský horor a děs? Některé děti pláčou. Jiné se ďábly nechávají pohladit. Vždyť jsme jen v pohádce. Zaujal mě nedávný příběh dvou 11- a 12letých dívek na škole v USA, jejichž plánem bylo zabit alespoň jednoho spolužáka. Doufali však, že jich zabijí víc. Usmrcení spolužáků z nich mělo udělat nejhorší hříšníky a zajistit jim přímou cestu do pekla, aby mohli být se satanem! Psychologové se ptají, odkud se bere v dětech taková touha. Proč přibývají vraždy na školách a sebevraždy dětí a teenagerů? Odpovídají, že děti ztratily ideu laskavého a ochraňujícího Boha. Vrhají se do náruče moci toho, o kterém si myslí, že je ochrání a zároveň uškodí těm, které považují za nepřátele. Cítí se bezmocní, nedokážou kontrolovat své sklony, přitahuje jejich slavení zla v různých zábavných médiích a tento brutální cyklus nezvládnutých emocí je vede do spirály zoufalství a smrti.

Můžeme najít i něco pozitivního na pochodu čertů? Jistě, pokud se na to budeme dívat kriticky. Na tomto tmavém pozadí triumfalismu a ošklivosti zlého ducha můžeme snadněji dětem a mladým lidem zpřístupnit vánoční ideu milujícího Boha, který pro nás lidi posílá svého Syna, aby nás svou milosrdnou láskou osvobodil od každého zla, kterým nás ďábel ztročuje a ponižuje. Přichází, aby nám dal naději do budoucnosti, lásku konat dobro pro druhé a jistotu, že vítězství na tomto světě nepatří ďáblu a zlu, ale Bohu!

(podle KN)

Jak se zkoncentrovat na modlitbu a přizvat i ostatní

Před modlitbou se zastavme a uvědomme si, že jdeme vést důvěrný dialog s Bohem. Během něj usilujme o harmonii a klid. Soustředěnost na modlitbu můžeme zvýšit například tím, že se zahledíme na kříž nebo vhodný sakrální obraz.

Vážená redakce,

v duchovní oblasti si často připomínáme důležitost modlitby. Praktikuji ji však obvykle pozdě večer, když jsem unavená. Poradte mi, jak se zkoncentrovat na modlitbu a jak k ní přizvat manžela, který je jen na cestě k víře. Děkuji za odpověď.

Gabriela

Milá Gabrielo,

můžeme žít s lidmi, aniž bychom si s nimi povídali? Ano, je to možné, ale na jak nízké úrovni by byl náš život a vzájemné vztahy. Dnes často zaznívají prohlášení, že všechno je o informacích, o komunikaci. Tuto parabelu můžeme aplikovat i na vztah s Bohem. Absence dialogu tam přináší ještě větší škody. Pokud se každý lidský vztah, i s Bohem, rozvíjí vzájemným kontaktem, pak modlitba jako rozhovor s ním je životní potřebou.

Tak jak se připravujeme na setkání s člověkem, tak je třeba se disponovat i na Pána. Před rozhovorem s ním se doporučuje uvědomit si Boží přítomnost, „neboť v něm žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17, 28). Předem si uvědomme, s kým si jdeme povídat. S Otcem, který naklání svůj sluch, aby nás poslouchal. Svátá Terezie definuje modlitbu jako důvěrný vztah přítele, rozhovor mezi čtyřma očima s tím, o kterém víme, že nás miluje. Tento postoj víry nás vede, abychom zvolili přiměřený přístup k modlitbě. Boží činnost, neboť Bůh nás neustále vyzývá k dialogu s ním, na druhé straně lidská činnost, kterou ovlivňuje únava, roztržitost a podobně, nedoporučuje se nechávat si větší část modlitby na pozdní večer, neboť je přirozené, že nemáme už sil a naše mysl se hůře koncentruje. Zvýšit soustředěnost myslí lze například tím, že se zahledíme



na jeden bod před sebou - na kříž nebo vhodný sakrální obraz, případně obrázek, který nám pomůže zvedat mysl Bohu a navzdory nečisté mysli začít rozhovor s ním. Čekat, až by byla naše mysl čistá, je někdy přímo nedosažitelné. Navzdory roztržitosti se snažíme soustředit se na důvěrný rozhovor s Pánem, o kterém víme, že nás miluje i takové nedokonalé. Utíkejme se k němu v jakémkoli stavu, aby v něm naše smysly duše spočinuly. Kdo nám může pomoci, je sebedisciplína. Cvičme se v soustředění. Modlitba vždy vyžaduje vnitřní harmonii a klid. Učitelka modlitby sv. Terezie, která navzdory dlouhotrvajícím obtížím zůstala věrná modlitbě, prohlásila, že i jedna hodina z těch, v nichž jí pak Pán dal okusit svou přítomnost, byla pro ni bohatou odměnou za všechna trápení, která dlouhou dobu snášela, jen aby v ní vytrvala. To je odkaz i pro vás, milá Gabrielo, abyste navzdory překážkám v modlitbě vytrvala a zůstala věrná každodennímu dialogu s Bohem. Romano Guardini tvrdí, že žádné obtíže, podstoupené pro tento cíl, nejsou marné. Kdyby se i celá doba určená k modlitbě zužitkovala na snahu soustředit se, byla by využita dobře. Samotná soustředěnost je v podstatě již modlitbou. Ve dnech nepokojů, nemoci a vyčerpání je třeba se spokojit i s takovou „kvalitou“ modlitby, nebo by bylo lepší přesunout čas modlitby na podvečer.

Milá Gabrielo, zeptala jste se také, jak přizvat k modlitbě vašeho manžela, začátečníka ve víře. Doporučuji vám, abyste nejprve Bohu řekla o něm a až potom manželovi o Bohu. Vytrvejte v modlitbě za své nejbližší a věřte, že jednou přijmou vaše pozvání na setkání s Bohem ve společné modlitbě. Odměnou bude radost, pokoj a požehnání rodiny, jaké může dát pouze Bůh.

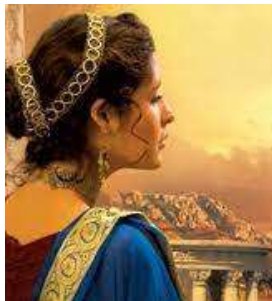
(podle KN)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

Pokračování z minulého čísla

5. květen – Klaudie: Přestože v Bibli je jen jedna zmínka o Klaudii, když apoštol Pavel píše na závěr Druhého listu Timoteovi: „Pozdravuje tě Eubulus, Pudens, Linus, Klaudie a všichni bratři“ (2 Tim, 4, 21), podle tradice, jakož i ve viděních blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové bylo Klaudia (Claudia

Procula) jméno Pilátovy manželky, která se objevuje v Evangelii podle sv. Ma-



touše, když se přimlouvá u Piláta za Ježíše, protože měla špatný sen, jakoby předtuchu. Podle Emmerichové jí v něm byly zjeveny mnohé pravdy o vraždě nevinátek, Simeonově proctví i umučení, které během rozhovoru s Pilátem viděla jakoby vnitřním zrakem: „Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena se vzkazem: ‚Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.‘“ (Mt 27, 19) Víra v sen tak umožnila Klaudii udělat to, co mnozí z Kri-

stových apoštolů a nejbližších učedníků nedokázali – postavit se za něho a vydat o něm svědectví v době jeho nouze. V šestnáctém století se objevil názor, že Klaudia, o které se zmiňuje Pavel ve svém dopise Timoteovi, by mohla být právě Pilátova manželka. Jméno pochází z římského Claudius, což znamená křivý, chromý.

19. listopad - Alžběta (Elizabeta): Alžběta pocházela z kněžského rodu, byla



manželkou židovského kněze Zachariáše a matkou Jana Křtitele. S Ježíšem a jeho matkou Marií byli v příbuzenském vztahu a byli si velmi blízcí, protože Maria se po zvěsti o svém početí vydala na dlouhou cestu právě za Alžbětou. Dlouholetá ponížující neplodnost učinila z Alžběty pokornou a trpělivou ženu, která se nikdy nepřestala modlit a důvěřovat Bohu, a nikdy neztratila víru – na rozdíl od svého manžela Zachariáše, který oněměl, neboť neu-

věřil slovům, která měla být splněna. Alžběta však byla přesvědčena, že Pán se svými příslibeními nemešká. Více zmínek o Alžbětě v Bibli nenacházíme, pouze apokryfní Jakubovo protoevangelium popisuje její příběh po vydání Herodesova příkazu pozabíjet všechny chlapce do dvou let, které se týkalo i jejího syna Jana. Podle něj Alžběta utíkala k Boží hoře a prosila ji, aby ji is dítětem ukryla, čímž ho zachránila. Jméno pochází z hebrejského Eli-shava (můj Bůh přísahal nebo Bohu zasvěcená).

(podle Slovo)

Jak pokazit dítě deseti tahy



Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Ukazujte mu svoji depresi

Zasáhla mě a zarmoutila jedna věta, kterou vyslovily děti v jednom výzkumu o dětech a jejich samotě: 52 % z nich prohlásilo, že ne ony jsou samy, ale jejich rodiče. Děti vidí v očích dospělých frustraci, depresi, citovou a psychickou únavu (cizí slova jsem doplnil já, abychom se lépe chápali).



Domnívám se, že tento deprimující pocit nelze jen tak obejít.

Zkrátka, naše děti, mnohem vnímavější a bystřejší, než si myslíme, téměř rezignovaně připouštějí: „Vždyť co můžeme očekávat od chudáčků otce a matky, kteří prožívají úplnou existenciální krizi, bolestivě se uzavírají do sebe a nedokážou najít místa a chvíle, ve kterých by si projevi-

li vzájemné něžnosti a intimní laskavosti?“

Zdá se, že je už neokouzlují ani nepřitahují nekonečné iniciativy, do kterých se zapojují jejich rodiče, aby vyplnili svůj den. Jsou to pouze utišující prostředky a banální pokusy na zaplnění komunikační prázdnoty a vyprahlosti od vřelých citů.

Výzkum říká, že sedm z deseti dětí tráví svůj čas hromaděním sportovních aktivit, studiem cizích jazyků, hudbou, tancem, katechismem a přeskakují přitom jako kobylinky z jednoho auta do druhého, z jednoho zařízení do druhého.

Děti komicky převrátily naše studie a naše analýzy o nich. Musím se smát při pomýšlení, že už léta pokrytecky zkoumáme a učeně hodnotíme jejich samotu,

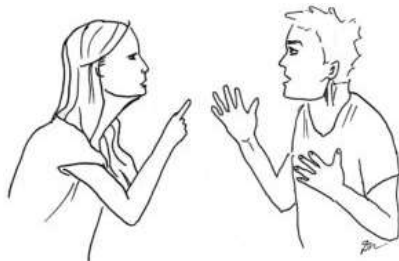
potíže, šikanování, jejich paranoie a skupinové chování.

Stále bez studu píšeme knihy o postavení mládeže. Opotřebováváme stejná slova. Nekriticky plýtváme jednotlivými obdobími života a vyhazujeme do větru nekonečné množství každodenních příležitostí k překonání je a naší samoty. I já říkám, že současní adolescenti vyžadují odbornější a více motivovaný přístup dospělých. Vždy jsem kázal a doufal, že role rodiče bude první prioritou pro člověka, který se rozhodl přivést na svět další lidské bytosti. Zdá se však, že v pořadí hodnot jsou naše děti na třetím nebo čtvrtém místě.

My dospělí jsme neúprosně dali na první místo práci, bezhlavý blahobyt a symboly statusu, které teatrálně vystavujeme na obdiv v přesvědčení, že nám naplní duši. Nyní jsme však osamocenější než dřív. Neříkají nám to psychologové nebo psychoanalytici, ale naše děti. A ty nepodvádějí!

Tisíckrát za den mu zopakujte...

1. „Vážný problém ti nikdy nesmí dělat starosti.“
2. „Nech druhé, aby udělali první krok. Ty se připravuj na to, jak je oklamat.“
3. „Vždy si pamatuj, že námaha smrdí potem a modrými montérkami.“
4. „Vždy odkládej na pozítří to, co bys měl dělat dnes.“
5. „Nikdy se nenabízej jako dobrovolník.“
6. „Šampioni jsou dobří pouze pokud na finále sportovních soutěží... Série a.“
7. „Cvičení je dobré pro druhé.“
- 8., 9., 10. Poslední tři pravidla si vyžadují příliš velkou psychickou a fyzickou námahu, a tak je ponecháváme na šikovnost jednotlivců.



4. Tajemné místo v člověku

Lidské tělo obsahuje asi 206 kostí, kolem 639 svalů. Tato „pevnost“ je složena asi ze 70 procent vody. A v mozku jí je dokonce až 80 procent.

O člověku říkáme, že je chrámem Ducha Svatého. Každý chrám má také svatyni. Pojďme zjistit, kde se nachází toto „svaté místo“.



Téměř detektivní příběh

Stálo se to už dávno, ale bylo to takhle:

Misionář se ptá indiánského náčelníka: „Proč ses ty ještě nestal křesťanem?“ Náčelník se podíval misionáři do očí a řekl:

„Křesťané mnoho pít, křesťané lidi bít, křesťané pravdu nemluvit.“ Misionář sklonil hlavu a za chvíli řekl:

„Máš pravdu, jsou i takoví křesťané. Ale oni jsou křesťané jen podle jména. Těm nefunguje to nejdůležitější. Je to...“

Pojďme pátrat, co to bylo

Tvým úkolem je zjistit, co v těchto křesťanech nefungovalo. Prozradím ti, že to souvisí s tajemným místem v duši člověka. Pokud ho objevíš, případ vyřešíš. Můžeš si na úvod poklepat po rukou, nohou, břiše, hlavě...

Už jsi zjistil, kde by mohla ta svatyně být? Ne? Tak ti řeknu některé její charakteristiky.



Ve „svatyni“

se setkává Bůh s člověkem,
by mělo být ticho,
by mělo být světlo,
by měla být láska,
nesmí chybět pravda,
musí být radost.



Víš? Nevíš?

Pokud ne, tak ti ještě něco pošeptám. Tuto svatyni má každý člověk, někdy se v ní ozývá vyčítavý hlas, jindy tam cítit pochvalu, tady máš hodnotit, jak žiješ.

Je to tak důležité, že bys měl mít vždy čas, abys tam vešel a setkal se s Bohem. Jasně! Víš to! **Je to svědomí.**

Svědomí

Je „svatyně“ v duši, ve které se setká moje „já“ s Bohem. Tady se ho ptám, jak vidí můj svět. Zde se vytváří úsudek o činu. Bůh nemlčí. Jeho odpověď se dá „zachytit“. Svědomí si mám formovat Písem svatým, učením Církve,...

Centrála, která má všechno řídit

Je to vlastně řídicí „centrála“ tvého života. Po poradě s Pánem se dozvíš, kde máš zaútočit proti zlému a ve kterých situacích se máš stáhnout. Dozvíš se také, jakou taktiku „boje proti zlému máš volit.“

Svědomí vytváří v člověku hodnotový systém. Vybírá si, komu dáš přednost a pozveš ho do „životního tance.“



Věčné cedéčko?

Do „svědomí“ se zapisuje vše, co v životě uděláš... Nedá se zničit, jen na chvíli překřičet nebo zahlušit... Ale u posledního soudu se zase úplně přehraje...

Záznam z něj se přepisuje do „Knihy života“, která je u Pána. To si piš, že tam bude všechno jasně čitelné.



Ale znám fintu,

jak se dá udělat tak, aby byly v něm ve věčnosti „vypáleny“ jen pozitivní zprávy. Fintu předávám zadarmo, protože zadarmo jsem ji dostal: „Je to díky svátosti smíření.“

Bůh si nebude pamatovat hříchy, ze kterých ses vyzpovídal.

Že by měl slabou paměť? Ale kdepak. Zavázal se, že si na ně nevzpomene. A jeho slovo platí.

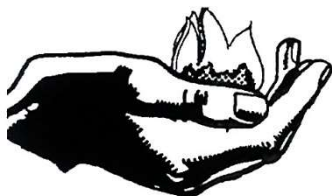
Nejlepší rozlišovací schopnost

Jak je možné, že svědomí někdy „mlčí“? Proč ho neslyšíš? U Pána chyba není. Ty máš cosi v nepořádku.

Nejlepší rozlišovací schopnost máš tehdy, když jsi v milosti posvěcující. Co je to? Přesně tak se ptali Izraelité na poušti, když viděli „mannu“. Jejich zvědavé

hebrejské slovo „**manhú**“ znamená: „Co je to?“ Mojžíš však věděl, že jde o „**chléb z nebe**“. (srov. Ex 16, 1–36.)

Milost posvěcující



Nejkrásnějším biblickým popisem milosti je mana. Tak se podívej, co se o ní píše. Nelze uskladnit, musí se s ní zacházet podle Božích pravidel. Jinak se změní na červy. Nelze s ní obchodovat. **Nezachází se s ní jako s věcí.**

Je půvabná, dobře chutná, vzbuzuje radost. Je zdarma. Mohu ji přijmout spolu s přijetím sebe jako Božího syna. **Patří do úplně jiného řádu věcí. Není z tohoto světa a povznáší do jiného světa.**

Je to Boží dar,

který člověka sjednocuje s Bohem. Jasně to vysvětlil Ježíš v podobenství o révě (srov. Jan 15, 5). On je réva a my jsme ratolesti. Při křtu „divoké“ ratolesti změnila - „zkrotila“ mnohem větší, **Boží síla.**

V révě proudí do ratolesti míza, v naší duši je to **milost posvěcující – Boží život.** Tehdy je spojení s Bohem „super“ kvalitní a svědomí „vidí věci jasně!“ (srov. KKC 1234 - 45, 1278, 1810 - 1845.)

Najděme v sobě sílu....

Papež Řehoř XVI. se procházel po věznici a ptal se vězňů:

„Proč jste tady?“

Řada za řadou křičeli:

„Já jsem nevinný, řekněte, aby mě propustili.“ Byl tam i jeden velmi zkormoucený člověk. Papež mu promluvil: „Synu, i ty jsi nevinný?“ Vězeň odpověděl:

„Ne otče, já jsem vinen a v žaláři jsem zaslouženě.

A velmi lituji, co jsem udělal.“

Papež se obrátil k řediteli věznice a řekl:

„Tento viník přece nemůže zůstat mezi tolika nevinnými. Propust'te ho domů.“



Pro dobrý život stačí tak málo

Přátelé, všichni jsme vinni. Jedni však litují svých hříchů a chtějí se polepšit, zatímco jiní zůstávají „neměnní“. **V tom je rozdíl mezi svěťci a hříšníky.**

Kéž bychom v sobě vždy našli ještě tolik sil, abychom se vládali kajícím „bouchnout“ do prsou a „zatížit“ svými hříchy nejbližšího kněze. **Uleví se i našemu svědomí a síly i chuť do života se vrátí.**

To už musíš zkusit!

Každý den tě jistě čeká pár velmi důležitých úkolů. Ano, ano! Život umí zkoušet... To vše se razantně dotýká tvého života. Ale je zde ještě něco jiného, co se dotýká tvého **věčného života.**

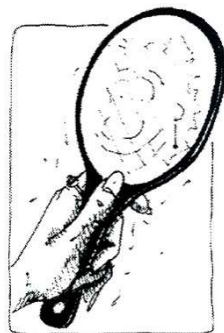
Proto pár **vyrušujících otázek** může přijít sice nevhod, ale kdosi musí myslet i na tebe. Takže:

Jak je „funguje“ tvé svědomí?

Jak je „vyčištěn“ tvůj osobní chrám?

Jaký je tvůj pokojíček, do kterého tě Pán zve se skrýt a modlit se?

Jaké „svaté“ obrázky visí na stěnách tvého pokoje? Překročme tvůj „pelíšek“ a ptejme se dále: Jak znáš svůj farní chrám? A co putování do poutních chrámů? Co takhle dát kolem sebe zdravou partu mladých lidí a udělat si pout' na některé posvátné místo ve tvém okolí?



Slyšel jsi to?

Svědomí lze přirovnat ke kompasu, který (není-li zkažený) ukazuje do věčného života.

Svědomí je „tajemné oko“, kterým vidím mnohem víc. To nejdůležitější je: **„Vidět Ježíše a vidět sebe.“** Rozdíl znamená: **„takový jsem.“** (srov. KKC 1776-1802.)

„Moderně“ se mluví i o hodnotovém centru člověka. Co máš tam ty? Je to Bůh? Pýcha? Peníze?

Není špína jako špína

Máma říká svému synkovi:

„Pěťo, ty mě přivedeš do hrobu. Ještě jsem nikdy neviděla tak špinavou nohu.“

Peťa mrknul na mámu a řekl:

„Když si vyzuju druhou botu, uvidíš ještě špinavější.“



Životní moudrost

Hledej pravdu o životě v životě. Měj čisté svědomí a hledej Pána. Vždyť kdo hledá, ten najde.

Žiješ ve světě zázraků a tajemství. Zkus je odhalit.

Máš k tomu rozum, vůli, svědomí. A teď máš na to i čas.

Co jsme prožili

Modlitby u mostu

Most Míru je nádherná dominanta Dolních Louček a celého údolí. V neděli 5. listopadu ve 14 hodin se nad mostem a údolím rozezněly tóny trubky a zpěv písní a otec Pavel požehnal těm, kteří budou most užívat. Sešli se věřící z Dolních a Horních Louček a pomodlili se modlitby za všechny zemřelé. Za krásného počasí slavnost pokračovala přírodě s bohatým občerstvením. Upřímné poděkování patří všem, kteří se na hezkém průběhu podíleli.

Pavla Caudrová



Knižní okénko

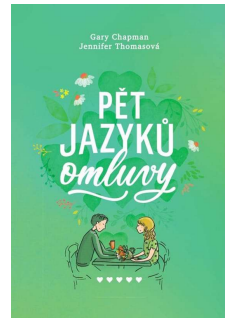


Gary Chapman, Jennifer Thomasová

Pět jazyků omluvy

Omluva je jedna z nejtěžších věcí v mezilidských vztazích. Má ale velkou moc. Může zachránit situaci, vztah, manželství nebo pověst. A naopak. Tam, kde někdo omluvu právem očekával, ale nedočkal se, může dojít ke zbytečnému odcizení a ochladnutí vztahů. Co když ale druhý omluvu nepřijme? Jak se máme správně omluvit? A co když omluva pro každého z nás znamená něco jiného? Odpovědi najdete právě v této knize. Kniha Pět jazyků omluvy vám pomůže překonat mnohá nedorozumění ve vztazích i komunikaci a třeba i napravit to, co se už zdálo úplně ztracené.

Vydalo nakladatelství *Návrat domů*
cena 369,- Kč



Melissa Harrisonová, Harry H. Harrison Jr.

Máma a syn

Inspirovající průvodce plný moudrosti, důležitých hodnot a poezie každodenního života. Najdete v ní spoustu lekcí o odvaze, laskavosti, respektu, vztazích, oblékání a všem, co mohou mámy udělat, když vychovávají své syny. Zjistíte, že tak nějak podobně jsou na tom matky ve vaší blízkosti nebo i kdekoli jinde ve světě.

Vydalo nakladatelství *CHPS*
cena 238,- Kč



Věděli jste?



Původ Adventu můžeme hledat ve Francii. Ve 4. století prožívala Církev ve Francii období před Zjevením Páně jako čas přípravy na křest. Toto období se nazývalo „Půst svatého Martina“, protože začínalo 11. listopadu na svátek biskupa z Tours.

(podle KN)

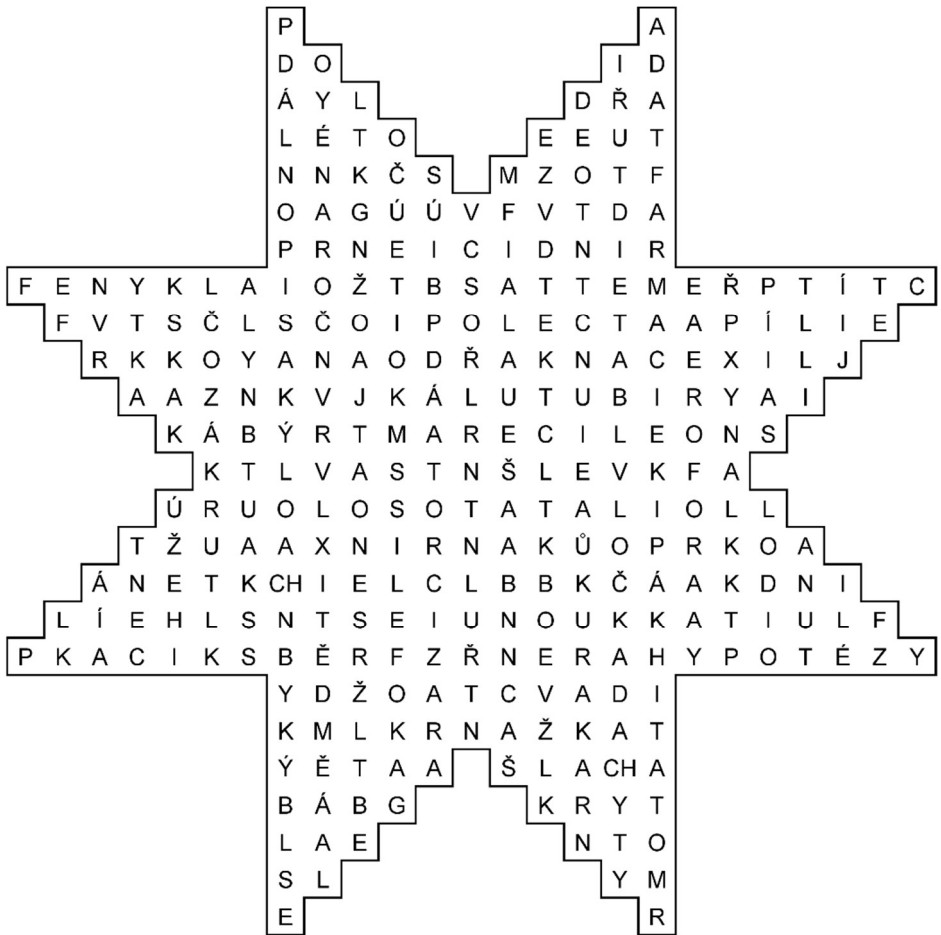
* * * * *

Tradovaná podání zasazují příběh světice, jejíž jméno najdete v tajence do období dvaapůlleté vlády císaře Juliána, jenž se pokusil o obnovení pohanské vlády tvrdým pronásledováním křesťanů. Rodina v křesťanském duchu vychovala dvě dcery. Nový římský prefekt Apronián, dosazený r. 362, začal hned s pronásledováním křesťanů a mezi prvními oběťmi si vyhlédl tuto rodinu. Při předvolání otci nařídil, aby se zřekl své víry. Za odmítnutí mu dal vypálit na čelo potupné znamení a vyhnal ho do míst, kde údajně asi 22. prosince zemřel hladem. Zbytek jeho rodiny po nějakou dobu věznil. Matku dal prý 4. 1. 363 popraviti mečem a pohledné, zbožné dcery, které se navzájem posilovaly ve víře, mučit. Sestra údajně na následky mučení hladem zemřela 21. 6. a naši svěťci, kterou na začátku prosince dal prefekt katům, se nejprve pokoušel připravit o to, čeho si nejvíce cenila, o víru a mravní čistotu. Na starost ji proto dostala pohanská žena Rufina, ale ani v jejím domě se tyto ctnosti nepodařilo zničit. Byla proto odsouzena k nejkrutějšímu bičování. Přivázána ke sloupu, podle některého podání skonala při bičování dýtkami s olovenými kuličkami, podle jiného ji po bičování jeden z bičičů probodl dýkou.

Její tělo bylo pohozeno u tržiště a věřící je za noci uctivě pohřbili do blízkosti její sestry a matky.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Zamyslím se nad ctnostmi této světice a nad jejich potřebou v našich rodinách. Patří k nim i statečnost, potřebná k životu z víry a zachování mravního zákona. Ctnost je dobrý návyk. Začnu u sebe pracovat na tom, co je dobré a vyprošovat potřebné milosti své rodině.



Adat, aerofor, akty, asijec, axamit, bělozubka, bilance, Caen, cent, ctít, čakan, dálnopis, děti, dieta, drobnost, dřez, elegance, Evka, exil, exot, farmacie, fenykl, fiala, filatelie, fluita, frak, gril, hypotézy, chyty, indicie, Indka, instrukce, kalamář, kapačka, klany, kluk, kněžka, knot, kontrabas, kras, kryt, kýbl, látkař, leich, léto, lípa, lodi, lýka, media, motati, myslet, nažka, oran, ovis, plát, plec, pole, polosvit, přemet, rota, rynek, sběr, seno, skaut, skica, spoj, šlacha, štučky, tabu, tulák, tuna, tuři, účty, únosy, úžeh, vločka, vnuci, výnosy, výtržník, zákrut, židle



PO STOPÁCH
LÁSKY

MARIA - BOŽÍ

Právě v této době – v adventu – se častěji díváme na Pannu Marii, která očekávala Ježíšovo narození tak, jak jej nyní očekáváme my. Přiblížme se více k Nebeské Matce a lépe ji poznejme.

Jak se
mladá dívka
z Nazareta
stala Ježíšovou
matkou?

Maria žila s rodiči ve městě Nazaret. Měla ráda tesaře Josefa, se kterým byla zasnoubena. Jednoho dne přišel k Marii Boží posel a pozdravil ji: „Zdrávas, milosti plná, Pán s tebou,“ a oznámil jí, že si ji Bůh vyvolil, aby se stala matkou Spasitele.

**Kdo byl tento Boží posel,
zjistíš, pokud správně seřadíš
nejprve písmena
z motýlků a po tom
ze srdíček.**

**Nauč se, tak
jako Maria,
s otevřeným
srdcem poslouchat,
co Bůh od
tebe žádá – skrze
rodiče, učitele,
přítele.**

Maria se nejprve lekla, neboť ještě nebyla vdaná. Věřila však Bohu, proto souhlasila s Božím plánem a řekla: „Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

**Snaž se vždy plnit Boží vůli
tak, jak to dělala Maria.**

Anděl řekl Marii, že i její příbuzná Alžbětě se zanedlouho narodí syn, přestože je už stará žena. Maria se vydala za ní. Když se setkali, Alžběta řekla: „Požehnaná si mezi ženami a požehnaný je plod tvého života. Čím jsem si zasloužila, že matka mého Pána přichází ke mně?... Blahoslavená je ta, která uvěřila, že se splní, co jí řekl Pán.“



MATKA

Když se Maria vrátila do Nazaretu, Josef zjistil, že Maria čeká dítě, ačkoli ještě nebyla jeho ženou. Byl smutný a chtěl se s ní rozejít. Ale v noci se mu ve snu zjevil anděl Páně a řekl mu: „Neboj se přijmout Marii za manželku, neboť dítě, které čeká, je od Boha. Bude se jmenovat Ježíš. Přichází na svět, aby ho spasil.“ Když se Josef probudil, přijal Marii za svou manželku.

**Pros Marii za svou rodinu,
abyste se všichni měli rádi.**

Císař Augustus nařídil sčítání lidu. Jelikož Josef pocházel z Davidova rodu, šel spolu s Marií do Betléma, aby se tam dali zapsat. Byla to dlouhá cesta a Maria byla v pozeňnaném stavu. Než přišli do Betléma, nadešel jí čas porodu. Porodila svého prvorozeného syna a zavinula ho do pléněk.

**Často pozdrav Marii a obračej se
na ni slovy modlitby.**

*Poskládej správně
slova modlitby
Zdrávas, Maria.*

tvého Ježíš,
a pozeňnaný je plod života
Zdrávas, Maria,

Matko Boží, Pán s tebou,
pozeňnaná jsi mezi ženami
nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

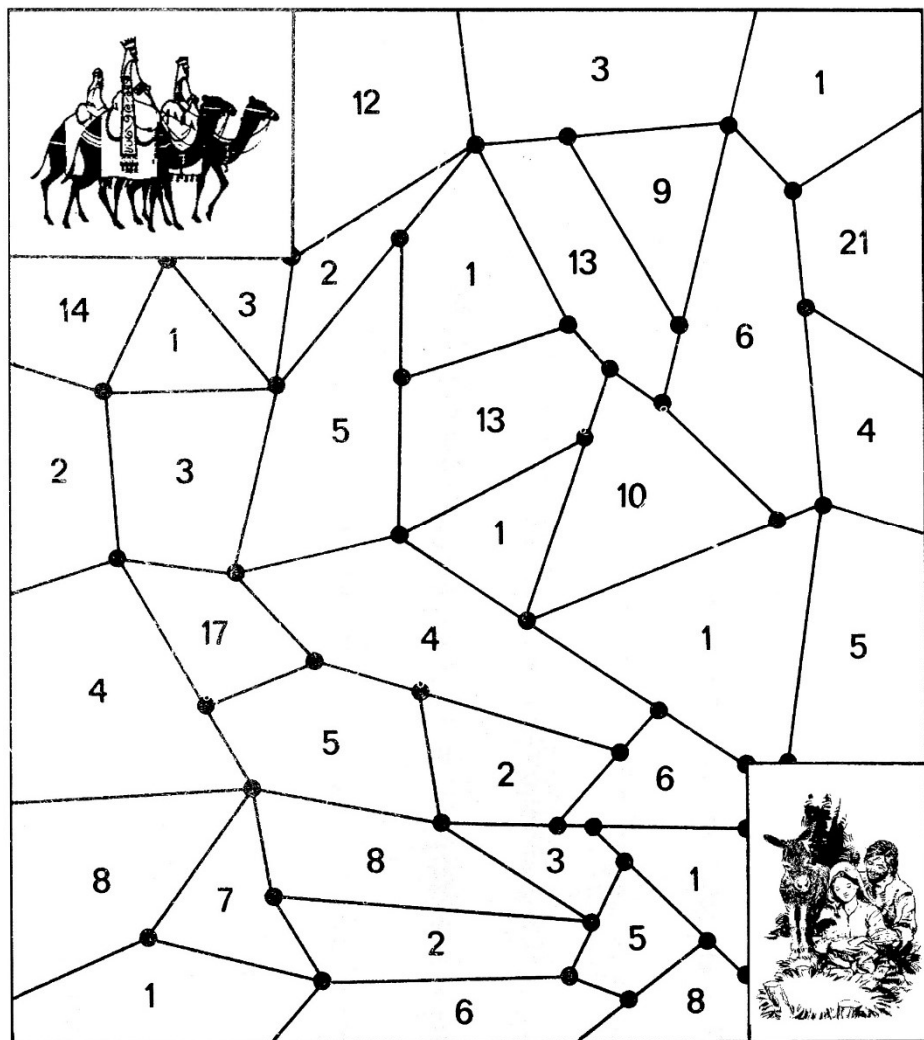
pros za nás hříšné
milosti plná,
Svatá Maria,



**Děkuj Marii, že se stala
Matkou Pána Ježíše.**

Aby se i v našem srdci narodil Pán Ježíš, musíme mu připravit cestu. Otevřeme mu srdce v modlitbě. Někdy je to těžké, ale neztrácejme odvahu. Při přípravě cesty pro Ježíše nám Maria určitě ráda pomůže.

Tři králové urazili dlouhou cestu, než se mohli poklonit malému Ježíškovi. Pomůžete jim najít cestu? Cesta od startu do cíle přes 10 polí by měla dát dohromady součet 30, 35, 40, 45, 50, 55 nebo 60.



Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh



Roráty

V době adventní budou bývat rorátní mše svaté.

Dolní Loučky: pátek v 6:10 hod.

Zpovídání před Vánocemi

Olší - v pátek 15. prosince od 15 do 16 hodin.

Žďárec - v sobotu 16. prosince od 10 do 11 hodin.

Dolní Loučky - v neděli 17. prosince od 14:30 do 16 hodin.

Pořad bohoslužeb o svátcích

			DOLNÍ LOUČKY	OLŠÍ	ŽĎÁREC
NEDĚLE	Štědrý den	24. 12.	22:00	16:00	20:00
PONDĚLÍ	Slavnost Narození Páně	25. 12.	9:15	8:00	10:45
ÚTERÝ	Svátek sv. Štěpána	26. 12.	9:15	8:00	10:45
NEDĚLE	Svátek sv. Rodiny, sv. Silvestra	31. 12.	9:15 18:00*	8:00	10:45
PONDĚLÍ	Slavnost Matky Boží Panny Marie	1. 1. 2024	9:15	8:00	10:45

* adorace

Vánoční BESÍDKA

Vánoční besídka dětí spojená s žehnáním vína 27. prosince v Olší. Bližší informace v ohláškách.

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním svatosti v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 13. prosince po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Dva bráškové, asi ve věku tři a pěti let stojí před betlémem a prohlíží si ho. Starší poučuje mladšího: "Vidíš, to je betlém. V jesličkách leží Ježíšek, u něho stojí jeho maminka Panna Maria a svatý Josef. Ti všichni jsou tam jenom "jako", doopravdy jsou v nebi."

"A ty ovečky, vůl a oslík jsou taky v nebi?" vyzvídá mladší.

"Ne, zvířata do nebe nesmí," vysvětluje starší.

"Ale prý je v nebi Boží Beránek. Jak ten se tam dostal, to teda nevím."

„Hádej, tatínku, který vlak má největší zpoždění?“

„To opravdu nevím.“

„Ten, který jsi mi předloni slíbil k Vánocům.“

Anička se modlí před Vánocemi a na konci modlitby zakřičí: „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý“, domlouvá jí sestra.

„Ale babička ano!“

Muž se ptá své manželky: „Miláčku, co by sis přála k Vánocům?“

Ta mu odvětlí: „Nevím.“

Uběhne pár dní a oba sedí pod štedrovečerním stromkem a rozbalují dárčky.

Žena se zvědavě pustí do vybalování, když tu na ni z lesklého papíru vypadne špinavý a rezavý kus plechu.

„Co je to?“ nechápe manželka.

„Nevím.“ muž na to.

Pan Dvořák se rozčiluje na běžeckém okruhu v Linci: „No Linecká kolečka jsem si tedy takhle nepředstavoval.“

Žena píše Ježíškovi: "Milý Ježíšku, chtěla bych tučné konto a hubenou postavu. Děkuji."

PS: A ne abys to poplet jako loni!

„Naše dcera se právě stala dospělou!“ oznamuje otec před Vánocemi mámě.

„Proboha, jak se to stalo?“

„Otevřela šatník a vyhlásila, že si nemá na Silvestra co obléct!“